

FLORINA SANDA COJOCARU

FANA

- ROMAN -

SEMĂNĂTORUL
Editura online - iulie 2011

FANA

1

Doar începuturi.

Destinul meu era hotărât de ceva timp, doar eu refuzam să cred.

Era frumoasă chiar și așa, bătută, plânsă... Un păr bogat îi cădea în valuri, pe spate, acoperindu-i fața ovală, bărbia mică, tremurândă. Verdele ochilor plutea într-o mare de roșeață. Încă plângea.

Își plângea în tăcere durerea. Era victima propriei ei greșeli, aceea de a iubi un tip frumos, bun și rău în același timp. Cuvintele lui veniseră repede, murdare și nedrepte, la fel și palmele. El să fi fost omul viselor sale?

Se calmă într-un târziu, și, încercând s-o împace, își începu săruturile tardive și puturoase. Ea încercă să-și retragă fața. El mirosea groaznic a votcă ieftină.

« Îmi vine să vărs.»

Gânduri anapoda îi răvășeau mintea. El era acolo, lângă ea, sforăind. Fana se ridică ușor de pe pat, își potrivea cu mâna părul zburlit, dădu mai încet aparatul de radio, ieși apoi pe hol, zâmbind prostește bătrânei gazde, care pândea probabil de la începutul certei lor.

— Desparte-te de el, îi spuse bătrâna cu fața morbidă. Te va distruge. Ascultă-mă!

Stătea acolo, așezată în fotoliul ros de carii, cu maxilarul inferior atârându-i peste cute de piele săpate în bărbia dublă.

« Eu am nevoie de dragoste, ar fi spus Fana. Nu am nevoie de sfaturi.» Încercă să-l apere:

— Poate că am fost și eu de vină, dădu ea din umeri.

— Nu te merită, hotărî bătrâna.

— Și totuși, mă iubește.

— Când și cum?

— Nu vreau să mă cert cu dumneavoastră.

— Nici eu, dar dacă se mai întâmplă, va trebui să vă mutați. Soțul tău, seamănă cu un animal, când bea.

Fana intră în baie. « Ce să fac? Totuși mă iubește. Știu asta. » Se privi în oglindă. Era palidă, încercănată. Își umezi buzele, apoi își spălă fața cu multă apă. Așa... Acum, durerea era suportabilă. Ieși într-un târziu, hotărâtă să-l certe, apoi, îl va ierta, cu siguranță, ca de atâtea ori.

Mâncarea o făcu sub ochii bătrânei, care-și păzea propriile provizii.

— Ce gătești bun?

— Un borș de fasole.

— Iar ați rămas fără bani?

De ce ar minți-o? La ce ar folosi? Bătrâna știa oricum, totul.

Spuse încet, după un timp:

— Da.

— Și chiria?

- Am plătit-o pe luna trecută...
- Și luna asta?
- De-abia începe, îi răspunse obraznic, Fana.

Aveți nevoie de un om cu care să vă certați? Țin să vă anunț că de-abia am terminat o ceartă, nu mai vreau să încep una. Nu mai pot.

- Și tu ești impertinentă, îi reproșă bătrâna.
- Recunosc. Nu vreau decât să fiu lăsată în pace, atât vreau. Cer mult?
- Fie, tac, spuse bătrâna căzând pe canapea, greoaie.

Continuă totuși s-o supravegheze, nemulțumită de faptul că nu avea cu cine vorbi.

Fana își termină de făcut mâncarea fără să mai scoată o vorbă, apoi se întoarse în camera ei. Deja era 11. Fixă ceasul pentru a doua zi dimineată, se schimbă în cămașa de noapte, strecurându-se încet în pat, obosită și înghețată. Încercă să adoarmă, dar gândurile năpădeau multe, deodată.

« În întuneric, gândurile îmi fug aiurea. Mă gândesc la copilăria mea, nimic senzațional, doar visele mele, mereu altele, dar toate mă situau într-o altă clasă socială. Hotărât! Eu eram predestinată unei alte vieți, o viață cu nuanțe de roz, și multă, multă dragoste.

Mi-am dorit să fiu o învingătoare, iar mai târziu, crescând, mi-am dorit să pot controla dragostea, nu ea pe mine.

Eu, cea de aici, din patul acesta străin și vechi, iubind un om sărac, agresiv, nu sunt deloc cea din vis. De multe ori am încercat să mă sustrag iubirii, am încercat să-mi depășesc barierele impuse de cineva nevăzut, să sar de la o stare de fapt la alta. Eu, o simplă vânzătoare, la un magazin de cartier, mirosind în timpul programului a salam prea scump pentru mine, a brânzeturi, furând câte 50 de grame pentru a mă hrăni, nu sunt celebra avocată, faimoasa amantă a unui om carismatic. Sunt soția unui lăcătuș mecanic, într-un șantier mizerabil. Trăim de pe o zi pe alta, facem dragoste cu aparatul de radio deschis pentru a nu auzi bătrâna gazdă chiar totul... Otez. Mă apucă somnul, și încerc să adorm ghemuită în jumătatea mea de pat. Voi visa în curând. Mi-e dor să dorm, pentru a trăi cu adevărat în lumea destinată mie. Poate că de fapt, acolo trăiesc, și aici, doar visez. Nu încerc să-mi explic de ce ceva patologic în toată această poveste, simt doar că am nevoie de această continuitate a visului meu pentru a putea accepta viața mea mizeră, banală, tristă.

Cobor din mașină. E frig în septembrie. În curând, îmi voi lua blana. Strâng puternic la piept dosarul atât de important pentru mine, pe când poșeta îmi atârnă neglijent, pe umăr, atingând balansat șoldul meu stâng.

Am 29 de ani, arăt bine, în taiorul meu clasic și în fusta dreaptă, deasupra genunchilor. Doar o bătătură mă deranjează. E de la pantofii mei noi pe care am dat o groază de bani. Deschid între timp ușa mizei mele vizuini (spun, dar în realitate e o mică vilă, ascunsă în spatele pomilor și a viei. Am cumpărat-o de la un evreu ce a părăsit de curând țara.)

Sunt o posesivă. Știu că va veni curând Val, tipul pe care trebuie să-l apăr. E un munte de bărbat, bogat; părinții: tatăl, fost ambasador, decedat, mama, o femeie simplă, deschisă prietenoasă. ...E brunet, focos, îmi place, și, deși nu e bine, facem dragoste de câteva zile, mai precis de când am preluat cazul lui. Mă feresc de ziaristi cât pot, nu am nevoie de scandal, deși puțin, din timp în timp n-ar strica. Publicitate gratuită, succes garantat.

Îmi arunc neglijent pantofii, ciorapii... Îmi asum această dezordine. Mă strecur în pat, sub pătura moale, pufoasă, mă joc cu telecomanda, nu am chef de dormit, dar nici de studiat dosarul. Știu ce vreau. Îl aștept. Trebuie să apară. Îl simt strecurându-se prin hol, de parcă ar fi un hoț. Mă preia rapid, dezbrăcându-mă. Nu mă opun, îmi place bruschețea lui, iubesc bărbăția sa și uit cine sunt. Sunt pe rând amanta, mama, copilul său, iar și iar femeie.

E înger și demon. Mă strecor într-un târziu de lângă el, vlăguită pentru moment, dar învingătoare. Îmi place să mi se recunoască frumusețea. Întotdeauna după ce fac dragoste, am o poftă nebună de mâncare. El vine după mine, dezbrăcat, îl aud, e în spatele meu și știu că-i voi ceda cocoțată pe masa de bucătărie. O a doua repriză nu strică. Măine, la tribunal, voi fi în formă. Sexul mă menține la cote înalte.

El pleacă într-un târziu, cu pardesiul spânzurându-i pe un umăr, iar eu adorm pentru câteva ceasuri. Când mă voi trezi, spre seară, cu cafeaua aburindă pe birou, voi studia dosarul.

Visul meu se termină aici, când ceasul zbârnâie într-un colț al mesei. Fac o cafea și îmi servesc soțul somnoros.

— Bună dimineața, Claudiu.

Mă sărută pe ochi, pe gură, îmi mușcă urechea, lasă cafeaua undeva, lângă pat și executăm cea mai rapidă partidă de sex. E uimitor, dar am uitat cearta de ieri, palmele sale.

Mă privește în timp ce mă îmbrac. Îmi trag blugii decolorați, îmi închei în grabă sutienul. Va trebui să alerg până la alimentară.

— Te iubesc, îmi spune la plecare și-mi sărută părul.

Nu își cere scuze, nu are timp pentru așa ceva. Mă cunoaște foarte bine. Știe deja că am uitat sau că încerc să uit.

*

Lucrez aici de puțin timp. Zâmbesc strategic domnilor. Fac complimente doamnelor. Am nevoie de fiecare bănuț lăsat în plus. M-am machiat aici, în magazie, privindu-mă într-un ciob de oglindă. Găsesc că sunt frumoasă, dar nimeni nu are timp să mi spună. Trag după mine navetele, oftând. Uit să visez. Doar îmi trăiesc viața, o viață pe care încep să o urăsc. La noapte o voi visa poate pe cealaltă Fana, și atunci voi uita din nou pentru un timp că sunt cine sunt și nimic mai mult. Patologic sau nu, visul meu îmi lasă măcar o portiță de speranță. Nu, bolnavă nu sunt, poate doar prea visătoare. Nu deranjez pe nimeni. Fiecare din jurul meu își continuă același rol, și nimic, nimic nu se schimbă, nici azi, nici mâine...

În fața vitrinei frigorifice se holbează doi băieți murdari. Îmi dau seama că sunt flămânzi. Le dau o pâine, apoi îi fugăresc. Sunt o lașă. Nu-mi place să privesc sărăcia îndeaproape. Consider că nu sunt singura. Privesc cu o oarecare invidie în jurul meu. Căderea în anonimat și mizerie, nu-mi face bine. Câteodată, am câte un impuls de moment, să las totul baltă și să fug. Dar unde? Cine m-ar accepta? Ce vreau eu de fapt? La ce-mi ajută pregătirea mea? Aproape toți au liceul. Mă întorc cu gândul în copilărie, și o văd pe mama, frumoasă, mult prea frumoasă. Nu aș vrea totuși să-i semăn prea mult. Ea m-a părăsit pentru un bărbat care putea să-i fie tată.

M-a lăsat cu tata, nepriceput, înșelat în dragoste, prea slab pentru a nu cădea în ispită.

« Alcoolul te face să uiți, Fana. Mă simt minunat. Tu nu ai cum să mă înțelegi. »

Nu l-am înțeles nici când s-a recăsătorit cu monstrul acela lingușitor, care-i vâna doar apartamentul. Îi ținea tovărășie și bea cot la cot cu el. Făceau dragoste cu ușa deschisă, uitând pur și simplu de mine. Se zbăteau nebuni pe pat, pe jos, și răcneau asemenea unor animale. Nu era nimic frumos de văzut pentru o fată de 16 ani. Vedeam doar o burtă diformă, picioare pline de varice, o clăie de păr, un sex obosit, și nu înțelegeam unde e dragostea.

« — Te am pe tine, dar Dora îmi poate da ceea ce-mi doresc. Te iubesc, Fana, dar nu e suficient numai să fii tată. Am nevoie să mă simt bărbat, să fiu bărbat. Ești prea mică. Tu nu ai cum să mă înțelegi. »

Și nu l-am înțeles. Nu l-am înțeles nici când a murit de ciroză hepatică. Eram absolventă a 12 clase, și atât. Visele mele s-au terminat aici, la moartea tatălui meu. Au urmat certurile cu Dora... Am plecat.

Mă uit la ceas. E timpul să închidem. În geantă am circa 200 de grame de salam, o pâine și bani de cel mai ieftin pachet de țigări. Pot spune că a fost o zi bună. Salamul îl voi păstra pentru Claudiu. El are mai multă nevoie decât mine. Îl voi minți că eu am mâncat și el mă va crede fără prea mult efort. Chiar îl iubesc. Doamne, fă o minune cu noi. Fă să fie bine.

Pe drum, începe să plouă. Nu am de gând să mă adăpostesc. Îmi va face bine să merg prin ploaie. Părul mi se lipește de ceafă. Gândesc a poezie. Mă simt chiar mai bine. Sub ploaia aceasta de toamnă, încep să mă împac cu mine. Îmi accept pe moment soarta și simt bucuria de a trăi. De la un timp, sunt una cu ploaia. E o senzație pe care n-am mai încercat-o. Îmi vine să dansz aici, udă până la piele. Mă simt frumoasă, puternică, într-un univers numai al meu, care mă acceptă, mă înalță, mă face să simt că vreau să trăiesc zi de zi, minut de minut. Îmi înalț mâinile ca într-o rugă, a mulțumire. Atârn undeva, între cer și pământ și mă simt o mică zeiță. Nu aș mai pleca de aici, aș curge laolaltă cu ploaia, iar și iar... Nu văd BMW-ul gri, staționat lângă mine. La volan, o tipă tânără. Semănăm chiar. Îmi zâmbește, în timp ce o privesc cu o privire tâmpă, coboară încet geamul și mă întrebă:

— Nu te supăra, nu știi cumva unde se află Aleea Rondului?

— Ba da. E strada unde locuiesc.

— Atunci, urcă. Te duc eu până acolo. Așa îmi va fi mai ușor. Vrei?

— Da.

Urc lângă ea. E frumoasă. Îmbrăcată impecabil, tunsă băiețește, un ruj sidefat... Întinde mâna după o țigară. Încerc să îmi dau seama ce fumează, dar mă las păgubașă.

— Vrei?

O refuz.

— Nu fumez, mulțumesc.

— Și eu am încercat să mă las, dar n-am reușit. Prietenul meu nu fumează.

Conduce cu o mână; îmi place, e rapidă.

— Lucrezi?

— Da. Vânzătoare, răspund anemic, fără a mai da alte detalii. Nici nu le vrea. E directă.

— Eu nu.

— Nu?

— Te miră?

— Puțin.

— Prietenul meu nu mă lasă. Spune că n-are rost. E avocat. Înțelegi? Mă vrea doar pentru el. E puțin posesiv, dar m-am învățat cu felul lui de a fi, cu banii lui... În felul acesta, am o groază de timp liber. Se pare că vorbesc numai eu.

— Ce vrei să știi?

— Măritată?

— Da. N-am copii, n-am casă, am soț, și cam atât. Fă la dreapta. Așa. Pe aici.

— Merg la o mătușă. Stă aici, pe undeva. E bătrână, eu o voi moșteni, așa că... O voi lua la mine.. E păcat s-o las singură. Până acum, nu demult, stătea la casă. A făcut schimb de locuințe. La bloc se simte în siguranță. Așa crede ea.

— Oprește aici. Am ajuns.

— Ce bloc cauți?

— Stai să văd.

Căută în geantă și găsi ce căută. Era un bilețel.

— Blocul P13.

— Acesta e.

— Mulțumesc. Mă numesc Dana. Tu cum te numești?

— Fana.

— Și unde locuiești?

- Aici, la P12.
- În scara aceasta?
- Da, la partier.
- Poate ne mai vedem.
- Poate.
- La revedere.

— La revedere, îi spun din vârful buzelor, apoi cobor în ploaie. Peste câteva minute, va uita că exist.

Bătrâna e postată la geam. Mă privește cu admirație, cu invidie... De ce? Nu e mașina mea, nu e viața mea. Peste câteva zile voi uita de Dana și de BMW-ul ei.

Claudiu mă așteaptă. E frumos, dragul meu drag. E înalt, cu părul castaniu și ochi cenușii. Are un corp frumos construit și buze cărnoase. E treaz și amabil. Nu-i spun de Dana. Ce rost ar avea? Mâncăm și facem dragoste. Pe jos. Patul scârțâie. Bătrâna e undeva, în spatele ușii. Ne ridicăm, vorbim puțin, nimicuri, apoi, într-un târziu, adormim. Unde începe și unde se termină visul? Fana nu apare, deși subconștientul meu o cheamă. Visez ceva, ce dimineată voi uita cu siguranță.

*

De câteva zile, Fana nu mai apare în visul meu. Mi-e dor de ea și o rog să apară. Ea și eu, eu și ea... Vis haotic. La ce bun?

*

A venit beat. Eu îl resping, îl urăsc și primesc palmele, pe rând, câte una. Plâng. Slabă de înger. Îl voi părăsi. Voi divorța, îmi spun. Bătrâna se amestecă. Îmi ia apărarea și nu știu dacă trebuie să-i mulțumesc sau nu. Claudiu se înverșunează, o înjură, iar bătrâna se retrage speriată în camera ei. O văd tristă, cu lacrimi în ochi, și brusc, uit de mine, de durerea mea, și mi-e milă de această bătrână care a vrut doar să mă apere. Simt că mâine se va întâmpla ceva, ne va spune să plecăm. Acum, doar plânge încet, ca un copil. Adorm greu, fără să mai gândesc la nimic. Nu vreau să mai gândesc la ceva. Mi-e gol, pustiu, sufletul. Nici lacrimi nu mai am.

Începe visul. Sunt eu, în altă dimensiune a timpului, provocatoare, în sala mare și rece a tribunalului. Amețesc jurații și fur un zâmbet procurorului. Am câștigat! Zâmbesc dulce lui Val. Diseară, în fața șemineului, voi face dragoste, voi bea șampanie. Mi-am câștigat acest drept. Am de gând să îmi iau concediu pe acest an. Par obosită. Voi pleca undeva, la munte. Poate. Mai am vreo două procese fără importanță. Nu mă interesează dacă voi câștiga sau voi pierde. Sunt absorbită de imaginea lui Val, dezbrăcat, privindu-mă.

Cineva mă salută. Abia dacă răspund. Târziu, îmi arunc fundulețul obraznic în mașină și gonesc spre casă. Curând, va veni Val. Îi deschid proaspăt îmbăiată, cu părul încă ud, doar în halatul de baie. Nu am lenjerie intimă, iar pielea e încă roșie și caldă. Atingerea lui îmi face bine. Mă mângâie. Desface șampania, toarnă din pahar pe coapsele mele și începe să o culeagă asiduu. Eu gem, în curând voi țipa. Termină. Sunt umedă, aștept să mă penetreze, dar nu. El își plimbă bărbăția pe abdomenul meu, pe sânii mei... E ceva ce nu pot descrie în cuvinte. Poate că ar suna a perversitate, dar așa, e doar un simplu joc de dragoste între două persoane care se atrag, poate că se iubesc... Nu avem o limită. Ne continuăm jocul, iar și iar. Pielea lui are un miros deosebit care mă excită, mă provoacă... Sunt asemenea unui animal.

— Destul, îmi spune el. Întoarce-te!

Ascult de el, mă întorc, îmi mângâie fesele, mă ciupește, apoi, mă penetrează adânc. Abia mai respir. Vorbesc puțin. Scâncesc ca o pisică .Și continuăm, continuăm...E bine. E trecut de miezul nopții când îmi întinde plicul cu bani. Îi iau. E meritul meu.

— *Vino cu mine, la munte, Val. Te rog!*

— *Știi foarte bine că n-am cum. Când pleci?*

— *Poate sâmbătă. Chiar nu vii?*

— *Nu. Îmi pare rău.*

— *Și mie.*

Îl sărut tandru.

— *Mai ținem legătura?*

— *Da. De ce nu? M-am simțit bine cu tine, Fana. Ești minunată.*

— *Crezi?*

— *Cred și știu că tu o știi.*

— *Da, dar am nevoie să aud asta de la tine.*

— *Ești minunată, Fana. Noapte bună.*

— *Noapte bună.*

Dispare în noapte, iar eu, eu... Voi dormi mult. Trec pe la bucătărie, înfulec ceva, apoi mă fac comodă. Sunt obosită. Poate că-l iubesc pe Val. Nu știu. Poate.

Îmi strecur mâna sub cap și adorm cu televizorul deschis. E frumoasă viața.

O altă zi, același program de rutină, nimic neobișnuit , dimineața. Seara, însă, bătrâna ne explică limpede. Nu mai are nevoie de noi. Într-o săptămână vom pleca de-aici, aiurea. De mâine, vom căuta o altă gazdă. Mă simt obosită, înfrântă, mizerabilă. Scuzele lui Claudiu nu mai sunt bune la nimic. Adorm. Am refuzat să fac dragoste. Nu-și are rostul acum. Înfrântă. De ce? Gândesc în noapte la mama, la tata. Nu știu unde se află ea și nici nu mă interesează. Mă gândesc la Dora și la amantul ei, o adunătură de bețivi gălăgioși, la mine, la coșmarul prin care am trecut, și, brusc, mă apucă dorința de a bea. Dar ce? În casă nu e nimic. Aș bea mult, să uit, să mă simt minunat, poate. Mă amețesc cu vorbe goale, în timp ce Claudiu doarme nevinovat lângă mine. Îl privesc. Zâmbește prin somn. E un copil mare. L-am cunoscut la 19 ani, m-am măritat la 20 și am doar 22 de ani. El, 24. Suntem tineri, poate prea tineri, și prea săraci pentru traiul în doi. Claudiu m-a acceptat așa, săracă, violată, fără adăpost. El nu avea mai mult decât mine, doar serviciul. Face parte dintr-o familie numeroasă, săracă.

Bărbatul care m-a violat e încă în închisoare. Nu sunt unica lui victimă, dar nu mă încălzește cu nimic această stare de fapt. Dora l-a adus în casă. Era murdar, și l-a spălat; era flămând și i-a dat să mănânce, apoi au băut și au făcut dragoste. Când ea a adormit, el s-a strecurat în camera mea. În zadar mi-au fost rugămințile și țipetele. Dora era prea beată pentru a se putea trezi, iar vecinii erau învățați să audă doar scandaluri din această casă, așa că nimeni nu a răspuns țipetelor mele, nimeni. Mă durea totul. La un moment dat am încetat să mai țip, am încetat să mă mai zbat. Acceptasem pe moment neputința mea și indiferența celor din jur. Îmi strângea sânii în palmele sale murdare, lipicioase , iar eu priveam mută dincolo de el, dincolo de tavanul întunecat, soarele. Nu. Nu puteam fi eu, acolo, jos, sub un morman de grăsime și de păr năclăit. Nu aveam cum să fiu. Când eram mică, visam să fiu prințesă, și acum aș mai fi vrut să visez .Dora s-a trezit târziu, când eu zăceam inconștientă într-un lac de sânge, sângele meu. Îi părea rău, dar era prea târziu pentru a se mai putea face ceva. Nu am vrut să iert de dragul nimănui. Nu reușeam să mai leg prietenii, nu mai aveam încredere în nimeni, dormeam mai mult prin vecini, nu mai gândeam că s-ar putea întâmpla ceva frumos în viața mea. Îmi spuneam că nu am dreptul să mai îndrăznesc să sper la iubire, iar visele de prințesă... se spulberaseră de ceva timp. Eram femeie fără voia mea. Apoi, l-am întâlnit pe Claudiu. S-a purtat frumos cu mine, când nu mai aveam pe nimeni, nu mai aveam casă, mi-a dat numele său, iar eu, dragostea mea. Iată de ce nu l-aș putea părăsi. Iată de ce îl iert de

fiecare dată. Uit mai mereu aceste episoade din viața mea și încerc să păstrez în memorie doar părțile-i frumoase. Altfel, nu aş mai avea pentru ce să lupt, nu aş mai putea spera. Îl iubesc mult prea mult, îl iubesc mai mult decât m-aş putea iubi pe mine, și atunci, de fiecare dată îi găsesc scuze, aproape că mă învinuiesc pentru neputința mea de a mă face mai mult plăcută, mai mult iubită.

Adorm târziu, răpusă de oboseală, gândind aiurea. Fana nu mai poate visa. E un somn adânc, odihnitor, exact ce-mi trebuie.

2

Nimic întâmplător

— Fana! Fana! Tu ești?

În spatele meu aleargă cineva. Oare pe mine mă strigă? Întorc curioasă capul. E Dana. Nu am cum s-o confund. Deși mi-am dorit să o uit, am văzut chipul ei cu ochii minții de mii de ori. E frumoasă, bogată, și recunosc, simt o oarecare invidie.

— Mă bucur să te văd. Dar greu mă mai auzi. Ai surzit?

— Nu. Mă gândeam.

— La ce? Pot să știu?

— Ascultă. Te rog să mă ierți, dar astăzi sunt cam distrată, și gândesc parcă în reluare. Vrei să repeți întrebarea?

— Te-ai certat cu soțul tău, să înțeleg?

— A, nu, dar va trebui să găsesc o gazdă, și e greu.

— Dar unde stăteai de ce nu mai rămâi?

— Bătrâna vrea puțină intimitate, înțelegi?

— Da, desigur. Unde mi-o fi capul? Are nevoie de intimitate, că doar nu își va primi amantul în văzul vostru... Ești comică. Știi?

— Aș vrea eu. Mai mult cinică. Sunt tristă, Dana. Nu sunt tocmai bună de a ține companie cuiva, astăzi.

— Înțeleg. Ei, hai, nu fii tristă. Fruntea sus! Și eu caut niște chiriași. Vezi? Dumnezeu are grijă de toate. Ai timp de-o cafea?

— Doar 10 minute...

— O.K. Să intrăm aici. Gata cu tristețea! Când termini programul?

— La 4.

— E bine. Să ne întâlnim atunci la 5. Îți convine?

— Da, dar nu știu cât vrei...

— Ai răbdare. - Se întoarce spre vânzătoare: Două cafele, vă rog. Și două sucuri, mai completă ea.

O priveam pe furiș. Sigură pe ea. Și-apoi cum să n-o invidiez măcar puțin? Îmi doresc mai mult, dar doar atât. Dacă stau bine și mă gândesc, nu fac nimic pentru visul meu, nimic.

— Probabil că te întrebi de ce sunt atât de matinală.

— Probabil.

— Nu e un mare secret. Am aranjat cu o asistentă să-mi recolteze niște analize. Profit de faptul că mai stau pe aici două zile.

— Mulțumesc pentru cafea, Dana.

— Pentru puțin. Nu uita! La 5, aici, la Non-stop! Îmi strigă îndepărtându-se în viteză.

— Cum aş putea uita? Întreb mai mult pentru mine, căci Dana e hăt, departe.

Nu apuc s-o întreb dacă e bolnavă, dacă merge cafeaua înainte de recoltare, dar cine sunt eu să întreb? Îmi văd de drum, un drum scurt, fără idei, o zi ca oricare alta.

La 5 ne-am întâlnit cu Dana. Citeam în privirile soțului meu admirație, și, poate mult mai mult. Va trebui să fiu atentă. Realizez că sunt pe cale de a face o criză de gelozie din nimic, și mă liniștesc singură. Sunt ca în povestea cu drobul de sare.

— Va trebui să plățiți cheltuielile curente și cam atât. Deocamdată, nu vă cer nimic în plus. Vreau să aveți grijă de lucruri și, dacă voi veni în oraș, voi înnopta aici. Mulțumiți?

— Mai mult decât mulțumiți, murmură Claudiu, visător.

Îi privesc pe rând și gândesc că mi-ar sta și mie bine tunsă precum Dana. Oare o schimbare de look mi-ar reda încrederea în mine? Poate că da, poate că nu. Înfrântă pe linie.

Îmi doresc să scap cât mai repede de compania ei. Pleacă. Va trebui să-și întâlnească prietenul, undeva, nu mă interesează unde anume, doar să plece! Să vină când o voi chema eu!

Îmi ard buzele a neputință și mă dor sânii. Aș vrea să-mi sărut acolo soțul, sub un pretext anume, doar pentru a arăta că e al meu, dar renunț. Claudiu e distrat, aproape că nu mai exist pentru el. Cine a spus că banii nu creează o anumită aură în jurul tău? Relaxarea Danei mă irită. Aș vrea s-o văd la fel de degajată dacă ar fi în locul meu, cu 2 covrigi mâncați pe ziua de azi, și cu blugii ăștia de un secol. Nu sunt machiată, părul e zburlit în încăpățânarea lui de a se încreți, nimic nu îmi mai place la mine. Revin după un timp la gânduri mai bune și mă acuz de fățarnicie. Femeia aceasta chiar vrea să ne ajute, iar eu văd conspirații peste tot. Probabil că nu știu încă să am prieteni. Mă reține ceva. Îmi doresc să mă schimb, dar nu știu de unde să încep. Mă blochez în gânduri neghioabe și întorc spatele lui Claudiu. Dacă el nu mă vrea, nici eu nu insist. Îmi doresc să o revăd pe Fana din vis. Îmi doresc să trăiesc prin ea, în ea. Poate că acesta e visul și cealaltă parte e realitatea? Patologic sau nu, am nevoie de această continuitate. E micul meu mare secret care mă face să merg înainte, să trec peste toate.

*

Noaptea veni rândul celeilalte Fana să se dezlănțuie, o Fana plină de viață. Trăia la maxim fiecare clipă, iar plecarea la munte, într-o stațiune montană, o făcu să tremure de fericire. Sunase și își rezervase o cameră într-un hotel mai retras, liniștit, apoi, începu să-și cumpere o groază de mărunțișuri de care nici ea nu știa dacă va avea într-adevăr nevoie. În curând va părăsi orașul și va uita pentru un timp de agitația lui care, până la urmă, o caracteriza. Dar acum, avea nevoie de liniște, de foarte multă liniște. Bateriile trebuiau încărcate, iar ea știa foarte bine că până și susurul izvorului o va emoționa într-atât de mult, încât să plângă de fericire. Îi era dor de munte ca de un iubit. Val o suna aproape zilnic, iar ea îi răspundea când avea chef. Se implicase prea mult într-o relație și acest fapt nu o prea caracteriza. Nu vroia altceva pe moment decât să plece cât mai repede și să uite de tot și de toate, inclusiv de Val.

*

Ne-am mutat rapid lucrurile, de fapt, nu am prea avut ce muta. O masă, un pat și un șifonier în două uși; în rest, mărunțișuri. Dispuneam acum de un apartament întreg, televiziune prin cablu, telefon, gaz metan, mobilă veche, dar încă frumoasă, o cadă mare, primitoare. Era un pas uriaș pentru noi. Ne simțeam minunat. Până și Claudiu se schimbase în comportament. Părea mai matur, mai serios, dar destul de tandru. Avea și voință de a nu mai bea. Își ocolea prietenii de pahar, ne plimbam destul de des, ca doi tineri îndrăgostiți. Mulțumeam în gând Danei și chiar mă rugam pentru ea. Ne făcuserăm rezerve pentru iarnă, ca niciodată, și totul părea să meargă mai bine. Noaptea, mi-o petreceam cu cealaltă Fana la munte, în camera unui hotel elegant, pe cărări înguste și întortocheate care nu duceau nicăieri

și peste tot, la masă, în restaurant, singură, frumoasă, ispititoare. Am făcut dragoste cu un ospătar, apoi mi-a căzut în plasă un frumos spaniol. Aveam grijă să fiu lucidă și purtam mereu în geantă câteva prezervative. Mult prea libertină după părerea multora, dar mie nu-mi păsa de nimic și de nimeni, doar eu...și restul lumii. Am uitat rapid de Val. Deci nu era vorba de dragoste. Foarte bine! Sunt liberă și am de unde alege.

Zi de zi, noapte de noapte, mereu la fel. Nu vedeam nimic rău în asta și nu simțeam nevoia să mă destăinui nimănui. Nu eram nebună, eram doar o femeie care, în dorința ei de a-și depăși condiția, își crease o lume paralelă, în care era așa cum și-ar fi dorit să fie în realitate. Mă blocasem pe acest vis, iar când nu reușeam să visez noaptea, a doua zi eram bolnavă de dor. Aproape că aș fi inversat cu totul cele două lumi. Mă deranja sunetul ceasului, dimineața. În somn, totul părea atât de real, încât realitatea mea se deforma pe măsură ce înaintam cu visul. Câteodată, până și Claudiu părea doar un străin, iar eu mă retrăgeam în tăcerea mea ucigașă. Ziua, eram doar o vânzătoare săracă, iar noaptea ascultam susurul apei, eram asediatoare, niciodată asediată. Bărbații mă admirau, iar femeile mă invidiau. Aveau și de ce.

*

Sunt frumoasă, inteligentă, bogată, deci, păzea!

Stau întinsă în pat, e noapte, muntele îl văd prin fereastră, la lumina lunii. E măreț, și, brusc, îmi inspiră frică. Mă ridic din pat și aprind lumina. Pentru prima dată în viață îmi doresc să dorm cu lumina aprinsă. Mi-e frică, și nu știu să-mi explic de unde vine acest sentiment. De la lună, de la acest masiv, de la susurul izvorului? Nu cred. Deschid televizorul, și îl las să vorbească în legea lui pe un post oarecare. Poate că e vorba de singurătate, poate că mă tem de scurgerea timpului... Nu știu. Ar fi mai bine dacă m-aș mărita? M-am săturat brusc de singurătatea mea? Îmi ticăie în ureche ceasul biologic și îmi doresc brusc să am copii. Mărturisesc că până acum, nu m-am gândit niciodată la așa ceva. Voi ajunge bătrână într-o bună zi, și poate că asta mă sperie. Ar trebui să aflu înțelesul cuvântului(mamă). Ar trebui.

*

S-a întors cu o oră mai târziu. Oftez. Mă rog în gând pentru mine. Îmi dau seama că se va sfârși rău după cum mă privește. Are ceva în el ce îl transformă într-o brută, atunci când bea mult, ca acum. Mă sperie omul de lângă mine, mă face să-l urăsc până la moarte. Mă sărută forțat. Duhnește a votcă ieftină. Mi se face scârbă și-mi doresc să fiu în acest moment în altă parte, departe de el, singură. Îmi trage. E prima dată de când ne-am mutat. De data aceasta, nu ne va mai auzi nicio babă, și mă îndoiesc că va interveni vreun vecin. Mă va bate până ce se va liniști. Lacrimile mele îl întărită, la fel privirea mea absentă, stranie. Eu nu pot fi aici, el nu e Claudiu. .. Îl urăsc și gânduri ucigașe mă răscolesc. Totuși, nu ridic mâna să mă apăr, nu țip, nu ucid, doar tac mândră, plânsă, respingându-i îmbrățișările cu prețul altor palme. Lacrimi îmi curg pe obraz, au gust sărat, îmi mușc buzele până la sânge. Cui i-aș putea cere ajutorul? Aș putea să strig, dar nu o fac, pentru că, mai târziu, după ce îl voi ierta, îmi va părea rău. Aceasta sunt eu. Încerc să mă înțeleg de ce m-am obișnuit cu poziția de victimă. Încerc să înțeleg de ce continui să rămân lângă el, de ce continui să-l iubesc și să-l urăsc probabil, în același timp. Îmi merit soarta. Într-un târziu, obosit, sătul până și de el, cade îmbrăcat pe pat. Zâmbește prin somn. Are încă puterea să zâmbească. Ei bine, eu nu.

Adorm în sufragerie, pe canapea, cu televizorul deschis, iar lumea mea se năruie puțin câte puțin. Nu voi visa. Sunt obosită, sătulă de viață, de vise, de tot.

Dimineață, a venit în sufragerie, a închis televizorul, apoi s-a așezat jos, lângă pat, mângâindu-mă ușor, iar eu, proastă, cu atâta nevoie de a primi și a dăruți dragoste, accept scuzele lui tâmp, fără de rost, accept să-i sărut fața transfigurată de umilință. Își cerșește iertare, încă în genunchi, șoptindu-mi ce știe că vreau să aud, iar eu îl iert. Îmi repet că este pentru ultima oară, dar nici eu nu mă cred.

Azi e duminică, ziua mea liberă, nu am de mers la serviciu, iar el e încă aici, lângă mine, mângâindu-mi rănilor, oblojindu-le. Îmi face bine să-l ascult. O spune cu atâta convingere... Și sfârșim prin a face dragoste. Mă gândesc numai la împerecherea carnală, alung celelalte gânduri, gem și cad obosită. Șterg sudoarea frunții sale, îl sărut ca o mamă, îl strâng la piept, îl rog să fie mereu așa, îi reproșez doar în treacăt comportamentul lui brutal, iar el tace, aproape că nu aude când îl critic, mă mângâie, mă sărută, mă iubește iar și iar până în seară. E numai dragoste și toamnă în jurul meu. Îmi jură, deși nu-i cer, că se va lăsa de băut și-mi repetă mereu că mă are doar pe mine. Nu-i spun nimic, dar mi-e greu să-l cred, deși aș avea atâta nevoie. Îmi doresc să-mi fie zilele asemeni acestei duminici, pline de iubire, tandrețe, fără bătaie, lacrimi și ură. El pare convins pe moment că va reuși, doar pe moment.

Adormim târziu, și Fana revine în visul meu, în lumea mea paralelă, frumoasă și singură.

*

Sunt hotărâtă să mai rămân o săptămână aici. Stațiunea e pe placul meu, puțin zgomotoasă, puțini turiști la ora aceasta. Hoinăresc singură pe potecile marcate, nu mă avânt prea departe. Deși sunt singură, mă simt grozav. Fac parte integrantă din mama natură. Uit de Val, de procese, de petreceri. Stau rezemată de trunchiul unui brad și mă contopesc cu el, îmbătându-mă de atâta frumusețe. Într-un târziu, mă îndrept cu mișcări leneșe spre izvorul pe care îl aud de aici. Beau apă cu sete și mă întorc în timp, redevin copil, arunc tenișii, apoi mă bălăcesc în firișorul de apă care se prelinge pe lângă picioarele mele desculțe într-o traiectorie anapoda, printre mușchi reci și rădăcini sinuoase. Îmi vine să urlu de fericire, dar tac pentru că nu vreau să tulbur liniștea acestui loc măreț. Simt că pot să trăiesc o viață și încă una în aceste locuri sălbatice, fără să mă plictisesc..

Pornesc târziu spre hotel, cu tenișii într-o mână și cu puloverul în cealaltă. Ajunsă în cameră, lepăd la întâmplare blugii, sutienul. Mă arunc în cadă, în apa aproape fierbinte. Cânt în baie destul de bine, și nu aș muri de foame dacă mi-aș face o carieră din asta. Ce piele roșie am! Între timp, s-a inserat, e frig, îmi trag în grabă ciorapii bej în ton cu costumul de stofă pe care îl voi purta în seara aceasta. Voi cina în restaurantul hotelului. Trebuie să arăt fermecătoare și sunt ceea ce vreau să arăt! Părul mi-l las pe spate, iar alegerea cerceilor pare pe moment mai dificilă. Mă opresc într-un târziu la niște clipsuri negre, primite de la Val. O, Doamne, îmi aduc aminte de el.

— Bună seara, Val, îi spun la telefon.

Am vocea unei adolescente îndrăgostite pentru prima dată. El îmi răspunde surprins, pare chiar uimit. Nu văd de ce, doar ne iubim.

— Te iubesc, Val.

— Și eu, Fana, îmi spune după un moment de gândire.

Vocea lui...Sună fals, îmi vorbește rapid, de parcă ar vrea ca această convorbire să se fi terminat deja. Îl deranjează că trebuie să spună ce nu simte, dar eu sunt eu. Nimeni nu a părăsit-o până acum pe Fana!

— Val?

— Poftim?

— Mă gândeam că ai adormit. Știi, m-am gândit mult la relația noastră. Ar fi bine să terminăm.

Tace. Meditează. Ezită încă să spună ceva. Dacă e doar o glumă?

— Am găsit pe cineva aici. Îmi place de el, mai spun, plusând ca la poker, nu pot să te mint, nu aş avea de ce. Ce zici?

Aş vrea să mă întrebe mai mult, să-mi spună că nu crede o iotă şi că dragostea noastră nu are cum să moară atât de repede. Aş vrea să-i spun că doar l-am minţit, pentru a-i studia reacţiile.. Aud suflarea sa în telefon.

— Putem să rămânem prieteni? îl mai întreb.

— Fana... Mi-ai luat o piatră de pe inimă. Mă temeam că-ţi voi răni sentimentele. Credeam că mă iubeşti ceva mai mult... În fine, doar credeam.

— Destul cu vorba, Val. Suntem doi oameni în toată firea. Ce dracu? Cine e tipa?

— N-o cunoşti.

— Mai bine.

— Fana...

— Poftim?

— La un moment dat, chiar am crezut că te iubesc. Pe cuvânt.

— Lasă balivernele. Ne-am folosit unul de altul.

— Eşti o tipă tare. Joci cu cărţile pe faţă.

— Tocmai de aceea întotdeauna câştig.

— Fana... Te admir, sincer. Aş vrea să fiu şi eu femeie pe cât eşti tu de bărbat.

— Te cred, dar vezi, tu m-ai urcat pe un pedestal de unde pot cădea repede.

Râdem amândoi. Forţat. El respiră ceva mai bine. Pare mai relaxat şi mai volubil, dar eu n-am timp să înghit prostiile lui. Terminăm conversaţia banal, cuvinte simple, de politeţe. Începusem să-l iubesc sau cel puţin așa cred în semiîntinericul camerei când plâng puţin. Încerc să-mi revin repede, refac machiajul şi îmi spun în gând că e mai bine că s-a terminat astăzi şi nu ceva mai târziu, după o relaţie lungă şi mincinoasă.

Cobor în restaurantul elegant şi imediat sunt condusă la o masă. E lângă fereastră, destul de departe de orchestră. Nu mai am chef de mâncare. Comand o cafea şi un suc. Atât. Ospătarul mă priveşte uimit. S-a chinuit atât să se facă plăcut pentru un suc? Pleacă bombănind în musteaţa roşcată. N-are decât. Ascult valsurile interpretate de orchestră. Deja mă simt mai bine şi îmi revine pofta de viaţă. Comand după scurt timp ospătarului o cină copioasă. Surâde. Se gândeşte probabil la bacşişul lui, nu la faptul că nu stau eu flămândă. Zâmbetul îmi încolţeşte pe buze. Mă simt fixată cu insistenţă. Îmi face plăcere şi nu mă deranjează. Vine spre mine, şi, cu permisiunea mea, se aşează la masă. Facem prezentările. Se numeşte Dan, profesor de literatură. Arată mai degrabă a manechin, nicidecum a profesor.

— Nu ţi-am putut rezista. Eşti fermecătoare.

Râd în timp ce continui să mănânc.

Mă priveşte.

— Cum se împacă silueta ta cu atâta mâncare?

Îl asigur că excelent.

E înalt, brunet, cu ochii verzi, ca ai mei.

— Cred că ţi-ar prinde bine puţină mişcare.

— La ce te referi? îl întreb după ce termin de mâncat.

— Îţi place să dansezi?

— Dansez de când mă ştiu.

— Atunci, dansezi cu mine?

— Mare imprudenţă faci că mă inviţi...

— Pot să ştiu de ce?

— Am obiceiul să tocesc întâi tocurile pantofilor şi de-abia atunci, să mă reîntorc la masă.

— Mă prind.

Are o dantură perfectă.

Dansăm apropiati. Câte bluesuri mai sunt? Îi aud respirația sacadată, miroase a parfum scump și mă tem că voi cădea în ispită. Mă lipește de el, îi simt încordarea. În ochi îi citesc dorință. Prostule! Și eu te vreau! Ne vom continua dansul în pat.

— La mine sau la tine?

— La mine, hotărăște el.

— De ce nu? întreb răsând în timp ce chem liftul.

La ce etaj?

— La trei. Tu?

— La primul.

— Mie îmi place să fiu mai aproape de cer, îmi spune el, ținându-mă de mână.

— Eu sunt întotdeauna cu picioarele pe pământ, i-o trântesc eu.

— Chiar și atunci când faci dragoste?

— Chiar și atunci.

Suntem în camera lui. Seamănă cu a mea, doar că frigiderul său e ceva mai încărcat și mai are și șampanie. Beau suficient de mult pentru a deveni nerușinată. Mai mult îl dezbrac eu pe el, apoi scot un prezervativ și îl îndemn să și-l pună. Mă privește mirat, dar se execută. Nu mă interesează ce crede, știu doar că e vorba de viața mea, și nu-mi plac complicațiile. Ne conducem unul pe altul. E bine. Mă trezesc chemându-l în gând pe Val. Poate că țin la el mai mult decât vreau să recunosc. Spre dimineață, mă retrag în camera mea, nu înainte de a admira trupul superb al bărbatului cu care mi-am petrecut această noapte. E posibil să-i fi lăsat o impresie proastă despre mine, dar aproape că nu-mi pasă. Uneori, par vulgară, uneori, cedez prea repede și mă comport asemeni unei femei de moravuri ușoare, dar până la urmă, aceasta sunt eu și nu am chef să mă schimb pentru nimeni. Dan a fost acolo, într-un moment destul de delicat, iar eu, vulnerabilă, supărată, înfrântă, ușor de sedus, ușor de cucerit. L-am lăsat dormind ca un copil. Simt nevoia să fiu singură, pentru a-mi linge rănille. La dracu cu Val! Mă trezesc înjurând singură, în lift, ca un birjar. Nu am de gând să dorm. Mă îmbrac bine, comod, iau ceva bani la mine, apoi, cobor la recepție pentru a lăsa cheia. Dacă Dan are nevoie de mine, să mă caute. Dacă nu, nu.

3

O nouă viață? Poate.

Sunt însărcinată și încă nu i-am spus nimic lui Claudiu. Nu făcea parte din planurile noastre, așa că nu am cum să știu cum va reacționa.

La serviciu, vărs în baia mizeră a magazinului. Sunt palidă. Nu e o închipuire de a mea. Mă simt ciudat. O viață se dezvoltă în mine, iar eu nu știu cum ar trebui să mă port: ca o femeie fericită? Nu, mai degrabă, sunt speriată. Ideea de a deveni mamă îmi umple sufletul de sentimente contradictorii. Acum mă bucur, și îmi doresc să-mi strâng cât mai repede micuțul la piept, acum mă sperie gândul că la un moment dat va trebui să-i spun lui Claudiu. Am luat anticoncepționale mereu, dar... Se mai întâmplă. Trebuie să caut un moment prielnic. Amân mereu și mă rog să se întâmple o minune, dar zilele trec. Plătesc în drum lumina și constat fericită că mai am încă bani. Ajunsă acasă, discut cu Claudiu despre aprovizionare. Cădem de comun acord să cumpărăm cartofi pentru iarnă. Legea supraviețuirii pentru cei ca noi e dură.

Claudiu mă uimește cu invitația lui la o plimbare în parc. Îmi spune cât de frumos e afară, iar eu de-abia dacă observ aceste lucruri mărunte ce odinioară reușeau să mă facă fericită.

Zâmbesc mulțumită. Suntem pe terasa cofetăriei, cu două sucuri în fața noastră. Privesc în amurg copaci desfrunziți și gândesc a poezie. Aș rămâne aici, zile și nopți, fără să-mi trebuiască ceva anume, doar să văd minunăția aceasta de roșu-violet, să simt aerul proaspăt și să mă îmbăt în lumina soarelui ce apune. Trăiesc aceleași sentimente cu Fana din vis. Pentru moment, nu aș schimba nimic. Găsesc că viața poate fi frumoasă și merită trăită.

— Claudiu?!... Vreau să-ți vorbesc.

El pare atât de aproape mie, acum, aici, iar eu caut înțelegerea lui și dreptul la viață pentru copilul ce-l port în pântec. Acum e momentul să negociez, nu mâine, nu peste o oră...

— Te ascult, Fana.

— Sunt însărcinată.

Tresare.

— Ești sigură? Întreabă el cu glas tremurând.

— Da. Am făcut și testul, dacă asta vrei să întrebi.

— În câte luni ești?

— O lună. Aproape o lună...

Tace. Mă enervează tăcerea lui. Sunt și așa destul de speriată de noua mea stare! Sunt transformări în corp ce le suport mai greu, dar învăț să trec peste toate. El ar trebui să-mi spună acum cât e de fericit! Aștept încă răspunsul lui care întârzie să vină. Îl vreau lângă mine. Vreau să simtă ceea ce simt eu: mândria de a deveni părinte.

— De ce taci? Îl întreb nervoasă.

— Nu știu ce să spun. Ești sigură de ce mi-ai spus? S-au mai văzut întârzieri. Poate că ești doar răcită, încercă el.

— Nu sunt răcită! aproape că țip eu, sau poate că am țipat pentru că el mă privește speriat.

Pentru prima dată, de când sunt cu el, am ridicat vocea.

— Spune-mi că te bucuri, că îl vrei! E vorba de copilul tău! Poate că el ne va schimba puțin viața! Poate că ne va schimba și norocul!

Pesemne că voi izbucni în plâns.

— Vorbește mai încet, mă amenință el. Nu trebuie să ne știe tot târgul.

Acum chiar plâng. Îl urăsc.

— Să spunem că aș fi de acord cu tine, însă gândește-te puțin. Tu nu ești încă angajată cu carte de muncă, deci nu ai dreptul la concediu de creștere a copilului. Cu ce-l vom crește?

Tu nu vezi sărăcia din jurul nostru? Crezi că ne vom descurca doar cu salariul meu? Eu nu-ți mai spun nimic. Totul depinde doar de tine. Îți voi respecta hotărârea. Mai ai timp de gândire. Norocul nostru...

Plâng în toamnă, și uit de frumusețea amurgului și de explozia de lumini, uit de lucrurile mărunte, dar mărețe ce m-au făcut fericită până acum câteva clipe, de covorul de frunze în care m-aș fi aruncat fără doar și poate de nu l-aș fi cunoscut pe Claudiu cu aerele lui de om civilizat, plâng pentru că realizez că alegerea mea, de fapt nu e alegerea mea, e a lui. Plâng a neputință și a disperare, plâng pentru mine și pentru copilul al cărui destin s-a hotărât astăzi, aici, pe înserate.

— Ți-am amintit doar cum trăim. Te rog, fără scene. Termină cu plânsul. Să mergem acasă, îmi spune scurt, cu glas încet, uitându-se în jur, de parcă ar vrea să se asigure că nu e cineva cunoscut prin preajmă. Să mergem acasă.

Abandonez. Adorm supărată pe mine, pe el, pe viață. Îi refuz calm îmbrățișările. Mă doare capul. Ce voi face până la urmă? Mă simt atât de singură și neajutorată! Îmi vine să urlu. Trăiesc în vis o viață paralelă. Niciodată nu voi spune de Fana din vis. Nu vreau să fiu catalogată drept nebună. Toată lumea visează, dar visul meu se conturează noapte de noapte, e practic o viață care curge paralel cu a mea. Fana trăiește prin mine. Va trăi cât voi trăi și eu,

va muri când voi muri și eu. Eu nu uit firul poveștii sale, îl depăn aproape noapte de noapte. Fana trăiește, plânge, râde, visează. Face parte din eul meu. Păstrez taina ei și a mea. Trăiesc paralel două vieți diferite. Nu plâng atunci când plânge ea, nu râd atunci când râde ea, și totuși, suntem una și aceeași persoană. Ziua, zâmbesc amintindu-mi ce am mâncat, cu ce m-am îmbrăcat și în compania cui am cinat. Mă completează această a doua existență. Trec mai ușor peste necazuri, și, poate că din această cauză am puterea să uit bătaile lui Claudiu și vorbele urâte ale oamenilor. Fana din vis, aproape că nu vrea copii, nu acceptă măritișul, deși, cu starea ei materială ar putea să facă orice. Eu, în schimb, sunt condiționată de sărăcia mea lucie. Îmi doresc din suflet măcar o zi în care să nu mă gândesc la ziua de mâine, îmi doresc casa ei, slujba ei, farmecul acestei vieți, dar termin prin a mă mulțumi și cu visul.

Mă gândesc la Claudiu și la iluzia unei mari iubiri. Mă gândesc la mama care m-a abandonat pentru o viață mai bună sau cine știe. Nu simt nimic pentru ea, nici măcar ură. Nu pot totuși să nu mă gândesc cum ar fi fost viața mea dacă mama ar fi rămas lângă noi. Habar nu am încotro trebuie să apuc. Aș vrea să fiu asemenea Danei. Și cine mă lasă să nu fiu? Eu. Eu sunt cea care se complăce în mizerie, deci îmi merit soarta. Măcar trăiesc, dar copilul meu? Nu are nici măcar acest drept. Adorm spre marea mea ușurare.

*

Mă privesc cutreierând pădurile. Mă trezesc cântând. Chiar fluier. Cobor pe lângă o stână. Ceva mai încolo e un han. Mănânc bine. Mi-era dor de mămligă cu brânză și lapte proaspăt. Mă întrețin cu femeia care servește. E destul de rotofeie și are palmele bătătorite. Ziua ei de muncă începe la 5 dimineața. Îmi povestește despre necazurile ei. Când aude ce profesie am, îmi cere sfatul în privința unei moșteniri. O lămuresc repede, iar ea, bucuroasă, refuză plata și mă consideră prietena ei. E mândră cu mine și se laudă în fața soțului și a bucătăresei. Nu multe au prietene avocate. Râd. Mă impresionează ospitalitatea acestor oameni atât de simpli. Plec cu promisiunea de a reveni cândva, nici eu nu știu când.

— *Oricând vreți să mâncați ceva sănătos, urcați aici, la han, domnișoară Fana! îmi mai strigă femeia.*

Plec și port în rucsac sticla de vin dată de doamna Maria. Zâmbesc. Mă opresc într-un mic bar situat în apropierea hotelului. Comand o cafea.

— *De când te caut, îmi spune Dan răsărit de nicăieri în fața mea. Ai plecat fără să spui un cuvânt. De ce?*

— *Nu mă întreba, îi răspund zâmbind.*

— *Am crezut că ai plecat de tot, până când...*

— *Ai întrebat de mine la recepție, îl completez eu.*

— *Da. Mi s-a spus că ai plecat pe munte.*

— *Așa este.*

— *Trebuia să mă aștepți.*

— *De ce?*

— *Nu-i frumos din partea ta că m-ai abandonat.*

Râd.

— *Nu arăți a om abandonat.*

Îl privesc. Nu poartă costum ca aseară. E îmbrăcat într-o pereche de blugi destul de strânși pe coapsele lui și un pulover de lână. Recunosc că-i stă bine. Comandă și el o cafea, deși îmi mărturisește că e a treia pe ziua de azi.

— *Și ziua nu s-a terminat.*

— *Așa este. Mă bucur că te-am reîntâlnit, Fana.*

— *Nu ar trebui. De obicei, sunt o mare pacoste. Căsătorit? îl abordez brusc.*

— *Divorțat.*

— Copii?

— Unul. Stă la maică-sa.
Mă privește speriat. Nu știe ce să creadă.

— Întotdeauna ești atât de directă?

— Aproape. Ți-am spus că de cele mai multe ori sunt o pacoste. Te sperie felul meu de a fi?

— Nu. Îmi place. Ești o femeie deosebită.
Mai stau puțin, apoi îi spun:

— Să știi că nu-mi stă în obicei să mă culc cu cineva de la prima întâlnire.
Râde.

— Orice lucru are un început.

— Dar și un sfârșit, completez eu.

— Nu vreau să ne certăm, Fana. Te-am înțeles. Mă pui în gardă pentru a nu-mi face cumva o impresie greșită despre tine, dar îmi plac. Simt că mă îndrăgostesc și este peste puterea mea de a înțelege, crede-mă. Nici eu nu sunt omul care să declare astfel de vorbe de la a doua întâlnire. Mă bucur că eu sunt excepția.

Zâmbesc. Poate că într-un alt context, vorbele lui ar fi trebuit să mă încânte. Și pentru mine e greu să înțeleg de ce continui să mă gândesc din ce în ce mai mult la Val. Mi-e greu să înțeleg când și de ce am început să-l iubesc. Mi-e necaz pe mine, mi-e necaz pe el. Îl urăsc pentru că m-a făcut să simt ceea ce simt. Îl urăsc pentru că am început să-l iubesc.

Am în fața mea un tip splendid, iar eu mă gândesc la tine, Val. M-ai folosit și mi-e necaz că am acceptat asta. Mi-e necaz pe sentimentele mele care mă trădează. E ceva nou pentru mine, și cum aș întoarce-o, nu înțeleg ce mi se întâmplă. Hotărâsc să pun punct cu orice preț acestor gânduri care mă fac să sufăr. Dragostea nu e pentru mine.

— La ce te gândești, Fana?

Tresar. La ce oare nu mă gândesc? Într-un tomnatic apus, bâjbâi a iubire, și, pentru prima oară în viață vreau să plâng. Merg târâind picioarele prin palide frunze. E frumoasă toamna la munte. Ridic privirea spre Dan. Pare atât de chipeș în lumini violete! Uit sau încerc să uit de toate...

— Mă gândesc că n-ar strica să mergem la o discotecă. Am o poftă nebună de dans!

— La ora asta? Dacă nu găsim?

— Improvizăm, Dane. Sau ți-e frică? Uite .Avem costumația potrivită. În formă suntem...

— Tu glumești, Fana.

— Nu, Dane. Vorbesc cât se poate de serios.

— Sunt bătrân pentru așa ceva, Fana.

— Nu cred. De obicei, refuz să fac dragoste cu oameni bătrâni.
Mă ridic de la masă și plec fără să întorc măcar capul.
Mă ajunge din urmă și mă prinde de mână:

— Mă predau, Fana. Al tău sunt. Să mergem la discotecă, declară el pe un ton oficial.

Râdem. Mă simt bine în compania lui. Nu am de gând să mă implic sentimental în această relație. Cu el va fi altfel. Îmi înconjoară talia cu mâna. Ridic ochii spre cer. S-a întunecat de ceva minute, dar abia am apucat să văd schimbarea. Aștept luna feciorelnică să răsară de după munții întunecați și caut stele în broderia cerului. Mă las sărutată fugar, pe obraz, apoi, îl alerg după mine pe cărări luminate de felinare, printre bănci de îndrăgostiți lunatici. Mă învârt în cerc și uit de lumea în care trăiesc. Aici, totul e poezie, e dragoste. Mă privește fascinat, apoi, brusc, se apleacă spre mine, îmi prinde buzele într-ale sale, închide ochii, și mușcă încet. Și eu aștept mișcările sale. Îmi place să mă las sedusă. Îl las să-mi țină sânii în palme. Mă simt atât de femeie!

Ne continuăm drumul pentru un timp, în tăcere.

— Mai mergem pe la hotel?

— Nu. Rucsacul e ușor. Îl voi lăsa la garderobă.

Încearcă să plătească și biletul meu, iar eu îl refuz. Intrăm în discotecă și constat că aici este mai multă lume decât am întâlnit în plimbările mele singuratice prin stațiune. Îmi place să-mi fâțâi fundul în ritmul muzicii galopante.

— Îți place? îl întreb țipându-i la ureche.

— Da.

Mă prinde de mână și mă trage spre bar. Îl urmez supusă, doar pentru că mi-e sete. Cer de băut un lichior. Comandă pentru mine, apoi, după un timp de gândire, hotărăște să bea ceva mai tare. Ne prinde bine un dram de curaj.

Dansăm într-un cerc destul de mărișor. Accept invitațiile la blues a unui tip de lângă mine. Aș vrea ca Dan să invite și el pe cineva, dar nu. El preferă să aștepte, rezemat de perete, fixându-mă insistent. Ochii lui verzi hipnotizează. E frumos, cu mult mai frumos și mai cizelat decât indivizii care mișună pe aici. Știu sigur că seara se va încheia în camera mea. Nu-mi pasă. Admit că e bine să nu fiu singură în aceste momente. Voi uita de Val prin Dan, iar de Dan, nu prea am ce-mi aminti. Nici nu l-am întrebat din ce oraș e. Ce importanță mai are? Nu e o relație care să dureze. E o idilă de-o toamnă, și nici atât.

În cameră, sticla de vin își găsește întrebuintarea. Bem din pahare mici, de unică întrebuintare, dar cine mai stă să studieze protocolul? Stăm așezați turcește pe terasă, și mă las sedusă de vorbele alese ale bărbatului. Doar frigul ne fugărește în cameră, frigul și dorința de împreunare. Spre dimineață îl voi fugări în camera lui și voi dormi în disperare. Acum, îi accept prezența, doar pentru că mă înnebunește parfumul lui. Voi adormi târziu, în noapte, într-o cameră de hotel, în brațele unui necunoscut, și zău dacă-mi pasă.

*

A doua zi, redevin Fana, o Fana cu grețuri, vărsături, un ceas care sună și nu-l aude nimeni... Alerg până la serviciu și reușesc să întârzii doar zece minute. Șefa mă abordează cu fața ei inexpresivă, buhăită. Îmi cere să nu se mai repete. Să nu se mai repete, ce? Îmi vine să vărs, dar zâmbesc amabil unei cliente. Mă gândesc la copil. Știu că încă n-am hotărât nimic concret, și mai știu că, indiferent ce aș gândi, acest copil nu se va naște. Mi-e silă de mine. Socotesc că sunt o învinsă. Unde sunt visele mele de odinioară? Unde s-au rătăcit? Dacă i-aș spune lui Claudiu de facultate, cum ar reacționa? S-ar plânge de bani, ca de obicei. Îmi doresc o familie normală. Vreau să am măcar un părinte, să-i cer din când în când sfatul. Cât despre părinții lui Claudiu, după ei, aș putea muri și azi. Le e totuna. Îmi doresc cu disperare să-mi reîntâlnesc mama. O țin minte doar ca pe o femeie ireal de frumoasă, divinizată de tatăl meu. Nu era pregătită să fie mamă, nu era pregătită să înfrunte sărăcia, așa că m-a lăsat în grija tatălui meu, și a plecat. Nu știu dacă am dreptul să o judec. Ea mi-a dat măcar viață, dar eu...Mă dovedesc mai lașă decât ea. Continui să vând sub privirile vigilente ale șefei. Doamne! Oare nu are altceva de făcut? Îi privesc inelul și lanțul greu, de aur, ce-i atârână peste sânii lăsați. Zâmbesc, gândindu-mă la bărbatul ei, un omuleț firav, ochelarist, timid, bălbăit. Frumoasă pereche! Ei da, dar el e contabil. Câștigă cât nu poate ea cheltui. Ce nevoie ar mai avea de sex? Banii sunt totul, nu-i așa?

*

Zilele trec la fel pentru mine, doar gândul că se apropie și cea în care voi face chiuretaj, mă sperie, mă sâcăie. Noaptea continuă să fie palpitate, când o parte din mine devine o altă Fana, când, cu ochii minții, în subconștient, trăiesc o altă viață. Dezvolt o formă de psihoză? Eu nu i-aș spune astfel. Pentru mine, e doar o supapă, un punct de sprijin, pentru

a trece mai ușor peste greutatea vieții reale. Trăiesc prin cealaltă Fana, o altă vârstă, o altă față a vieții. Sunt mama ei, căci ea trăiește prin mine, prin visele mele. Eu am dorit-o, apoi, ea a venit probabil dintr-o altă dimensiune a timpului. Nu știu de ce e mai bătrână decât mine, nu știu de ce poate gândi liber și nu sunt în stare să-i prevăd și să-i dirijez mișcările. E imprezvizibilă, și asta mă sperie. De ce nu o pot dirija? Ea trăiește iubirea la altă intensitate. Îmi spun că e doar un vis, ușor patologic(sau mai mult?), dar am nevoie de el, am nevoie de o anumită continuitate. E poate imaginația mea, și atât, o imaginație bogată, bolnavă, care, în timp, îmi va degrada starea de conștiință. Dacă aș spune cuiva ceea ce mi se întâmplă, probabil, ar râde de mine și m-ar considera o biată nebună. Nici lui Claudiu nu-i voi spune vreodată. El, oricum, nu pune mare preț pe mine. Ar avea un motiv în plus să mă șicaneze.

*

— *Mi-e greu să mă despart de tine, Fana. Te iubesc.*

Zâmbesc.

— *Nu râde de mine, te rog! Ceea ce spun, e adevărat, și mă doare faptul că n-am reușit să ajung la inima ta.*

— *Te joci cu cuvinte mari, Dane. Și nu! Nu râd de tine, doar că este prematur pentru mine să-mi dau seama ce simt.*

Îl compătimesc. Nu, nu va fi vorba de dragoste, nu acum, când Val e prezent în fiecare gând de-al meu. Nu mă simt vinovată pentru această dragoste neîmpărtășită. Ar trebui? Dan nu e o victimă. Așa cred. Mă va uita curând, poate prea curând. În privirea lui citesc tristețe, pe buzele lui, teamă. De singurătate? Teama de a mă pierde?

— *Pot să te mai caut?*

— *De ce nu? Îți răspund în doi peri, gândindu-mă la Val.*

Și nu mă interesează că voi pleca, abia dacă notez adresa lui Dan, care culmea, stă într-o localitate foarte apropiată de a mea, nu cred că-l voi vizita vreodată, urc în mașină, pun muzică și gonesc lăsând în urmă un om trist. Nu am remușcări, nu simt nimic. Îl voi uita în câteva zile, cred.

*

M-am întors la căsuța mea, la tabieturile mele.... Mă simt minunat, sau ar trebui să mă simt. O toamnă fierbinte, gândesc, în timp ce mă privesc în oglindă.

Colegii m-au întâmpinat cu căldură. Reintegrarea s-a făcut rapid. Muncesc zi și noapte. Nu am timp morți. Ieri l-am văzut pe Val cu tipa lui, o blondă platinată, îmbrăcată scump, poate prea țipător pentru gusturile mele. Deci ea e rivala mea, gândesc, în timp ce accelerez pentru a-i stropi minunata ținută. Reușesc să-i stropesc puțin pe amândoi. Val mă recunoaște, zâmbește, mă salută, și nu știe de trebuie să râdă sau să înjure ca un birjar în urma mea. Îl salut băiețește, apoi, după ce îi depășesc, râd, un râs zgomotos, forțat. Nu-i râsul meu, și nu, nu mă simt deloc mai bine. Dau drumul la muzică tare, să-mi acopere gândurile. Va veni o zi când se va întoarce la mine, dar eu nu am timp să stau, să-mi ling rănile. Ar fi o lașitate din partea mea. Mă va găsi radioasă, plină de viață, și poate că îl voi ierta. Poate. Între timp, fac ce știu mai bine, cuceresc inimile bărbaților, particip la petrecerile noilor îmbogățiți, etalându-și norocul, casa, mașina, iubita, cam în această ordine, și nu mă deranjează. Acestea sunt timpurile, deci așa să fie. Nu mă opresc la niciunul, încă nu am găsit un înlocuitor, dar nu mă grăbesc, nu vreau să mă atașez de cineva, cel puțin o vreme.

*

Claudiu mă încurajează. Încearcă să mă convingă că și el simte ceea ce simt eu. De unde știe ce simt? Cine-mi cunoaște cu adevărat gândurile? Eu nu mai reușesc să le controlez, dar el cum ar putea-o face?

Mă anunță că a telefonat Dana.

— Vroia să știe cum ne-am instalat.

— Și tu ce i-ai răspuns?

— Ce să-i răspund? Nu te simți bine aici? Spune! Era mai bine la babă?

Îl privesc curioasă.

— Altceva? Îl întreb sec.

— A spus că va reveni în oraș poate la sfârșitul lunii. Mătușa ei se simte mai bine. A!

I-a fost spartă mașina, dar nu a pierdut nimic de valoare. Îi părea rău că nu a putut să vorbească cu tine.

— Înțeleg.

Pe dracu! Știa foarte bine că la acea oră doar Claudiu ar putea fi acasă. Gelozia! Mă simt obosită, și gândesc că judec prea aspru lumea din jur. Poate chiar vroia să-mi vorbească... Mă simt obosită. Îi spun că mă voi culca mai devreme decât de obicei. Ar vrea să mai discutăm poate, dar realizează că nu are cu cine. Mă trezesc doar când el, încet, încet, îmi mângâie trupul. Cedez ușor, însetată de dragoste.

— Te iubesc, îmi șoptește el, iar eu îl cred.

Am atâta nevoie să-l cred! Nu se mai păzește, nu-și are rostul. Sunt deja gravidă. Adorm fericită în brațele sale. Și când mă gândesc cât de puțin mi-ar trebui să fiu fericită! E bine să mă știu iubită.

*

Mi-a telefonat Dan. Mă roagă să petrecem această sâmbătă împreună. Vrea să-mi cunoască planurile.

— Ți-ai programat altceva?

— Nu.

Nici nu știi cât mă bucură ce aud. Problema este că nu știu cum voi ajunge la tine. Am o idee. Vin cu mașina. Mă poți aștepta la restaurantul din pădure? Am înțeles că nu e prea departe de locuința ta.

Ascult. De ce nu? E o idee interesantă.

— *La ce oră să fiu acolo? Întreb într-un sfârșit.*

— Păi, să mă gândesc. Două ore fac cu mașina până la pădure... Să zicem că la 3 sunt acolo. Îți dau timp să te faci frumoasă.

— *Dar sunt frumoasă. Gândești poate altfel?*

— *Nu, doamne ferește! Am glumit, Fana! Tu nu mai știi de glumă?*

Închid telefonul și zâmbesc imaginii reflectate în oglindă. Mai am ceva de lucru, dar nu e grabă. N-am mâncat. Mă reped în bucătărie, deschid frigiderul și constat cu stupeoare că e aproape gol. Mănânc ce pot și apoi citesc ceva. Am timp suficient. Mă trezește din amorțire țârâitul telefonului. Răspund. E Val. Înțepenesc cu receptorul în mână. Îi răspund monosilabic. Caut să mă regăsesc.

— *Fana?!... Mai ești pe fir?*

— *Da.*

— *Văd că te-a surprins telefonul meu.*

— *Poate.*

— *Fana, aș vrea să te văd.*

— *S-a întâmplat ceva?*

— *Cu mine? Nu. Sau poate că da. Mi-e dor de tine, Fana, de nopțile noastre. ..*

Respir sacadat.

— *Ia-o încet, voinice. Și blonda unde e?*

— *Am părăsit-o, Fana.*

— *Și-atunci, ca un om liber, te-ai uitat pe agendă, ai găsit numărul meu și ți-ai spus că n-ar fi rău să mai treacă din timp, telefonându-mi.*

— *Fana...*

— *Ce ți-ai spus? E vulnerabilă ca orice femeie. Pot s-o prostesc.*

— *Fana! Poți să termini? Dacă te-am deranjat, îmi cer scuze. Era prea frumos să spui« da». Oricum, voi găsi o cale să te văd, chiar dacă singura metodă ar fi să vin la tribunal. Voi sta în sală ore întregi, doar să te văd.*

— *Astăzi nu pot. Îmi pare rău, mă trezesc spunându-i.*

— *Nu îți schimba programul pentru mine. Azi e azi, dar mâine?*

— *Mâine e mâine. Fie, dar nu la mine.*

— *Indiferent unde. Îți mulțumesc, Fana. Vreau să te văd, doar atât. Nu contează locul.*

Urmează o mică pauză. Ce ar trebui să ne mai spunem? Îi simt respirația în telefon. Mi-e dor de el mai mult decât vreau să cred. Închid ochii și mi-l imaginez aproape. Nimeni și nimic nu mai contează.

— *Cred că ar fi minunat dacă ne-am încheia săptămâna vizionând o piesă de teatru. Ce zici? Trec să te iau pe la 5?*

— *Mai bine nu. Să ne întâlnim în fața teatrului pe la 5 și jumătate. E bine?*

— *Foarte bine, Fana. Îți mulțumesc.*

— *Pentru ce? Îl întreb și apoi închid rapid telefonul.*

E mult prea mult și pentru una ca mine.

Întâi Dan, apoi Val...

Încep să mă îmbrac. Nu sunt hotărâtă. Îmi iau până la urmă costumul cel crem. Pantalonii cad perfect. Mă privesc în oglindă. Ceva nu e bine. Îmi împletesc părul într-o coadă și o las să cadă pe spate. Semăn cu o liceană. Mă machiez discret. Voi merge la pădure, deci. E destul de frig, dar stofa costumului e groasă. Urc în mașină la fără un sfert. Nu mă grăbesc. Are timp să aștepte. Îl găsesc în parcare restaurantului. E îmbrăcat lejer, cu adidași, blugi și un pulover cu guler răsfrânt. Îmi place. Are ceva aparte. Îmi sărută mâna, apoi mă cuprinde în brațe. Urcăm treptele terasei.

— *Ți-e foame?*

— *Nu. De-abia am mâncat. Dar o cafea nu strică, mă grăbesc să adaug.*

Convorbirea noastră e convențională. Vorbim de serviciile noastre, de vreme, facem politică, punem țara la cale. Într-un sfârșit, comand un profiterol. Mă gândesc la Val și la apropiata noastră întâlnire. Hotărâm să hoinărim prin pădure. Noroc că mi-am luat niște pantofi fără toc. Călcăm în picioare frunzele moarte, ne ținem de mână și-atât. Într-un târziu, ne sărutăm ca doi liceeni. Eu închid ochii și-l sărut pe Val.

Acolo, în mijlocul pădurii, Dan mă cere în căsătorie. Nu vreau să-l supăr cu un banal« nu». Îi cer timp de gândire, îl las să înțeleagă că are totuși o șansă. E mulțumit cu atât. Conducem spre oraș fiecare în mașina sa. Îl invit la cină și prepar te miri ce. Ascultăm muzică și nu mai pomenim nimic despre căsătorie. Cu-atât mai bine. Ne postăm în fața televizorului cu cupele de înghețată în mână. Urmărim un film de dragoste destul de lacrimogen. Semiîntunericul camerei îl face pe Dan să devină îndrăzneț. Îl resping cu blândețe pe motiv că sunt obosită.

— *Poate mâine, îi spun, dar știu că mâine voi găsi un pretext pentru a nu o face.*

Îi pregătesc patul, îl sărut pe obraz, apoi urc la etaj. Sting lumina, apoi ies pe terasă. Mă gândesc la Val, la dragoste, numai la Dan, nu. Aproape că uit de el, deși e la câțiva metri de mine. Val e în fiecare gând de-al meu. Adorm târziu, singură, cu gândurile și visele mele.

Astăzi am găsit-o pe Dana în apartament. Ce puteam să spun? E apartamentul ei. Claudiu, amabil, a servit-o cu o cafea. Acum, fumau amândoi. I-am găsit râzând și vorbind ca doi vechi prieteni.

— Te așteptam, Fana, îmi spune Claudiu, sărutându-mă pe obraz.

— Salut, Fana.

— Salut.

Dana îmi întinde mâna, apoi își preia rapid cănița de cafea.

— Știu că e târziu, dar pot să beau cafea la orice oră.

Îmi zâmbește inocent. Claudiu mă servește și pe mine cu o căniță, o iau și mă așez pe canapea. Dana povestește frumos, recunosc, iar dragul meu soț pare să soarbă fiecare cuvânt de-al ei. Femeia ne redă amănunte picante din viața mondenă a capitalei, iar eu continui să rămân paranoică, suspectând mișcările lui Claudiu. Încerc să mă controlez pentru a nu deveni ridicolă în fața lor.

— Ce-ați spune dacă am ieși undeva, la un bar?

— Nu sună rău, răspunde prompt Claudiu. Tu ce spui, Fana?

— De ce nu?

Urcăm în mașina Danei și ne oprim la o terasă răsărită peste noapte. Comandăm câte ceva, apoi discuția se reia.

— Încerc să te înțeleg, Fana, îmi spune ea la un moment dat. Ai un corp frumos, în fine, ai tot ce-ți trebuie pentru a cere mai mult de la viață. De ce să vinzi trei pâini și să câștigi te miri ce, când ai putea să te bucuri de bani, de faimă, de un anturaj select? Ce ai spune dacă ai deveni manechin?

O privesc hipnotizată. Normal că îmi doresc mai mult de la viață! Vreau să devin manechin, dar cum? E un vis ca atâtea vise. De ce să ne amăgim? M-am născut săracă, voi muri săracă. Se poate și altfel? De data aceasta, eu sunt cea care îi soarbe cuvintele. Mă și visez îmbrăcată de cei mai faimoși creatori de modă. E un vis, și sunt învățată să mă hrănesc cu vise.

— Părerea mea nu contează? Întrebă Claudiu, făcând-o pe supăratul.

— La ce te referi? Tu deții monopolul și simți că pierzi teren? În fine, normal că e important ca tu să fii de acord. Și n-ai să fii de acord ca nevasta ta să părăsească tejgheaua? Sau ai fi vrut ca ție să-ți fi făcut propunerea? Îmi pare rău, dragă. Ești șic, dar mai ai răbdare. Întâi vreau să mă ocup de Fana.

— Sunt cam gelos. Asta chiar e o problemă.

— Mare pagubă. Crezi că Fana va avea timp să te înșele?

Claudiu mă studiază cu atenție. Mă redescoperă din perspectiva viitorului radios ce se întrezărește. Probabil se gândește la banii pe care-i voi aduce în casă cu această nouă meserie.

— Sunt însărcinată, Dana, îi spun încet.

— Ei, da, asta ar fi o problemă.

— Dar ai spus că... începu precipitat Claudiu.

— N-am spus încă nimic, obiectez. Ai decis că totul depinde de ce hotărâsc eu.

Dana tace, pe când Claudiu nu-și mai află rostul pe scaun.

— Și eu îți dau timp de gândire, Fana. Va trebui întâi să vorbesc cu cine trebuie, va trebui să fii văzută, acceptată. .. Înțelegi? Nu e peste noapte. Va mai dura un timp, dar nu mult. Depinde în primul rând de tine. Și tu Claudiu, nu te avânta de-aiurea. În primul rând, o mare parte din timp, Fana nu va fi cu tine. Asta nu te va deranja?

Tăcem. Fiecare vedem lucrurile din alt punct de vedere.

Eu, cel puțin, mă simt amețită, derutată. Am început să iubesc această parte din mine, ființa nevinovată, căreia nimeni nu i-a cerut părerea. Știu că dacă o voi pierde, voi regreta o viață. Pe de altă parte, conștientizez faptul că mă tentează această oportunitate ca visele mele să devină realitate. Nu știu care sunt șansele mele de a reuși, nu știu dacă ceea ce spune Dana este purul adevăr, dar, pentru moment, mă încălzesc, mă hrănesc cu iluzii. M-am săturat de viața mea mizeră, de visele mele irealizabile. Și poate că într-o zi, voi uita ceea ce trebuie uitat. Agitația lui Claudiu mă disperă. Îl găsesc egoist și meschin, și realizez pentru a câta oară, că nu contează ceea ce simt eu, doar ce vrea el. Descoperă că am puterea să-l înfrunt și asta îl deranjează. O citesc în privirea lui dezaprobatoare.

Ne întoarcem acasă spre miezul nopții. Dana continuă să vorbească, Claudiu să asculte, iar eu adorm pe canapea, prea obosită pentru a mai urmări firul discuției.

Chem visul, și, pentru întâia oară, știu că orice vis se poate realiza. Dacă e adevărat ce spune Dana...

*

Mă trezesc destul de târziu. În fond, e duminică. Dan e aici, lângă mine. Mă servește cu cafea și cornuri calde.

— Bună dimineața, iubito.

Nu, sigur nu visez. Mă simt bine. Trebuie să recunosc că Dan este unic. Nimeni până la el nu m-a trezit astfel. Bărbații, niște copii mari, de obicei, ei sunt cei care au nevoie de un mic dejun servit la pat. Îi mulțumesc cu un surâs, iar el îmi mulțumește pentru faptul că e aici, cu mine.

Aș vrea să-i spun de Val, dar știu că nu o voi face, poate că îmi place să mă știu iubită...Și nu mi-e rușine de mine pentru că mă folosesc de Dan, de dragostea lui...

Ne despărțim în fața casei mele.

El urcă în mașină, e trist și-mi cere o nouă întâlnire.

— Aș vrea să vii cu mine, Fana. Cel puțin, promite-mi că-mi vei întoarce vizita. Te rog. De ce nu? îmi spun. Încep să țin la Dan, în felul meu, și recunosc că acest om mi-a dăruit nopți și zile de basm.

Fixăm următoarea întâlnire. Va fi tot la mine. Alerg apoi în casă, și nu după mult timp, uit de Dan. În fața mea, în gândurile mele, e doar Val.

Hotărâsc că am suficient timp la dispoziție. E frig. Mă bag în pat, mă învelesc până în cap, și rămân acolo, jucându-mă cu telecomanda. Mă gândesc la multe și la nimic. Val mă obsedează, și constat că dragostea are uneori gust amar.

Obosită, adorm pentru un timp. Foamea mă trezește în cele din urmă. Știu că prin frigider bate vântul, așa că mă îmbrac ceva mai gros, încui ușa, apoi, sar în mașină,

făcându-mi în gând lista de cumpărături. Privesc aleea și-mi spun că n-ar strica să mătur puțin frunzele moarte.

Gonesc prin oraș și reușesc să mă aprovizionez în timp record. Cumpăr printre altele o sticlă de vin vechi. E pentru această noapte, pentru a uda un nou început.

Mă îmbrac elegant și decid în ultimul moment să merg pe jos. Aleg niște ghetuțe comode și-mi mai verific încă o dată părul și machiajul.

Val mă așteaptă în fața teatrului. Mă salută respectuos, apoi mă prinde de mână.

— Credeam că n-ai să vii, Fana.

— De ce?

— Mă gândeam că... În fine. Îți mulțumesc că ai venit.

Mă conduce în sală, ne așezăm și tăcerea se lasă la ridicarea cortinei. Dar eu nu am chef să vizionez nimic, nu sunt atentă la replici, nici la actori. Val e actorul meu drag.

E absorbit de textul piesei, așa că eu am timp să-l studiez pe furiș, să mă îmbăt cu imaginea lui. Pare proaspăt bărbierit. Ochii săi negri mă fac să mă simt pierdută. Catifelati? mă întreb. Și genele, mari, răsucite... Dragul meu drag. Iubesc. Aș vrea să-mi strig iubirea. Din când în când mă privește și-mi acordă un mic zâmbet. Mâna mea în mâna sa, poposește după un timp pe coapsa lui. Ce piesă? Doamne, cum sunt! Mă pierd asemeni unei fetișcane, dar știu că Val nu trebuie să remarce așa ceva. El iubește probabil la mine firea-mi capricioasă, femeia puternică, independentă, matură, cerebrală... Dacă m-ar vedea pierdută dintr-o dată în brațele sale, șansele mele ar fi nule. Va trebui să-mi controlez trăirile, voi opune rezistență, îl voi lăsa să lupte să mă recucerească. Ar fi prea simplu să-i cedez din prima spunându-i că l-am iubit, că l-am așteptat, că am plâns din cauza lui. Iată la ce gândesc în timp ce actorii își spun replicile.

Timpul curge, eu aplaud așa cum face o sală întreagă, dar realizez că va trebui să revăd piesa singură, pentru a ști despre ce e vorba.

Mergem la braț, oprim la restaurant, cinăm și ne zâmbim lung. Mă conduce până în fața aleii și mă sărută scurt, timid. Eu nu fac nimic pentru a-l determina să intre cu mine, deși aș vrea, deși sufletul meu strigă, plânge după el.

Ne despărțim ca doi amici și-atât. Mă va telefona poate mâine. Am timp să aștept. Intru în casă, pun muzică, și desfac sticla de vin. Simt nevoia să beau un pahar. Telefonul sună.

Mă gândesc că e Val, dar nu e decât Dan care-mi spune că a ajuns cu bine, că a mai încercat să-mi telefoneze, dar nu eram de găsit pe fix, pe mobil, nici atâta. Găsesc o scuză idioată pe care el o înghite rapid. Nu-mi fac muștrări de conștiință. Îmi urează somn ușor și vise frumoase, reamintindu-mi că mă iubește, că ar vrea să fie aici, cu mine.

Tac. De ce măcar l-aș aproba când eu nu gândesc astfel? Va trebui să-mi fac curaj să-i spun. Dan merită o altă femeie, una care să-i răspundă cu dragoste la dragostea sa.

Chiar nu merită mințit, iar eu am greșit folosindu-mă de el, dar acum nu am cheful necesar să mă pierd în detalii, în explicații fără rost.

*

Plecarea Danei a provocat o serie de dispute între mine și Claudiu. Deși m-am hotărât să avortez, nu-mi place ca altul să-mi impună acest lucru. Este ferm convins de dreptatea sa. Argumentele sale sunt îndelung elaborate. Mi-e ciudă și plâng. Mă doare să-l aud, mă doare să știu că are cumva dreptate.

Probabil îl înduioșează lacrimile mele.

— Vom mai avea și alți copii, Fana.

— Dar nu pe acesta, îi replic eu. Mă supără faptul că ești atât de egoist, Claudiu! Îi strig. De ce te gândești numai și numai la tine?

Se enervează.

— Fă-! îmi strigă. Fă-! Va ajunge ca noi, sau poate mai rău! Fără viitor, fără casă... Poate că într-o zi, ratat, mizer, ne va blestema!

Iese din cameră, trântind ușa în urma sa. Rămân plângând. Aproape că nu mai știu ce e rău sau ce e bine. Mă irită faptul că ceea ce cred că e bine pentru mine, se dovedește a fi rău pentru noi. M-am săturat să aud de lipsuri și de sărăcie. Cum ar fi fost dacă de la început m-aș fi născut bogată? Mi-aș fi văzut poate primul copil și aș fi ajuns să mi se spună mamă.

Și zilele se vor scurge la fel ... Între noi s-a interpus mânia, nu avem timp de dragoste. Nu vorbim nimic legat de copil. Dana telefonează ceva mai des. Mă preferă pe mine, și asta mă face să cred că într-adevăr, ar putea deveni prietena mea, iar Claudiu nu o interesează decât ca amic și nimic mai mult. Ea mă consideră prietena ei, iar eu, în ultimul timp, sunt tentată să o cred, lăsând cu totul carapacea deoparte. Îmi vorbește de prietenii formale, de bârfă, de mulți oameni proști ce se ascund în spatele unor averi impresionante. Recunoaște în

același timp că nu se poate pune în pielea mea. E învățată să aibă ce vrea și când vrea, e învățată să domine.

Nu mă întrebă niciodată ce am hotărât. Mă lasă să aleg, îmi dă timp de respiro.

Au trecut câteva zile de când Dana n-a mai telefonat. M-am împăcat cu Claudiu. E mândru că am ajuns într-un final la vorbele sale. M-am hotărât ca în maximum două săptămâni să merg la maternitate. Vom aștepta întâi salariul lui Claudiu. Burtica a crescut destul de puțin. Aș spune că nici nu se cunoaște.

— Frumoasa mea, mă alintă Claudiu, învârtindu-mă prin cameră. Vorbim nimicuri și ne simțim bine.

*

Astăzi am scăpat ceva mai devreme. E vineri și șefa are o distracție. Cu atât mai bine. Mă așez în fața televizorului. Claudiu încă n-a apărut. Din starea de lene mă scoate telefonul. E Dana. Îmi place să aud ce-mi spune.

— Ești ca și rezolvată, Fana. Vin să te iau. Mâine, la două, va trebui să fii aici. Înțelegi? Corina a fost de acord să te vadă. Va trebui să te facem frumoasă, draga mea prietenă. Pregătește-ți bagajele, înștiințează-ți soțul, și, așteaptă-mă.

Nu știu ce să-i spun, noroc că e grăbită. Îi mulțumesc punând apoi receptorul în furcă. Pentru prima oară mă trezesc dansând în fața oglinzii. Mă maimuțăresc ca un copil. Ceea ce simt, nu pot exprima în cuvinte. Arunc în valiză lucruri de care cred că voi avea nevoie în capitală. Nu am văzut-o decât la televizor.

Claudiu mă găsește în febra pregătirilor. La început, e mut de uimire, apoi, mă ia la dans prin holul larg.

— E minunat, Fana, ce ni se întâmplă! Nu vezi? Dumnezeu se întoarce cu fața spre noi!

Râdem. De ce nu? Nu e un motiv de supărare. Și încă nu știu dacă această Corina mă va plăcea. ...

*

Nu voi lăsa pe nimeni să-mi strice bucuria de moment. Mă simt minunat, aici, în mașină, cu Dana conducând, în seară. Claudiu mi-a urat succes. Îl durea faptul că nu voi fi cu el, acasă.

Dana fumează mult și vorbește repede. Nu mă plictisește vorbăria ei. O găsesc simpatică și uit de gelozie. Îmi povestește de prietenul ei, îmi dă amănunte destul de intime, doar, doar, voi deschide și eu gura. Nu pot să-i spun de visele mele, nu acum, nu pot să-i spun de cealaltă Fana, care îmi dă un sens vieții, o umple, o colorează, iar despre Claudiu, în nici un caz nu-i voi vorbi.

Trec pe lângă păduri, pe lângă case frumoase... E ca într-un vis. Aș vrea ca Dana să nu se oprească nicicând. Orașele le depășim pe rând. În jurul meu prind contur clădiri, fabrici.. Trec pe lângă chipuri necunoscute mie și totuși atât de familiare. Ajungem târziu, în noapte. Dana e obosită, eu nu.

Intrăm în apartamentul ei și recunosc că are gust și bani la gusturi. Mă pune să desfac valiza. Nu-i convine nimic din ce am. Prietenul ei nu ne va deranja. Aflu că e plecat din localitate. Îmi promite că mâine va avea grijă de ținuta mea. Oftez. Îmi dau seama că aproape n-am ce îmbrăca. La gătit, mă pricep mai bine ca ea, așa că mă lasă să pregătesc eu ceva. Am și din ce face pentru a ieși bun.

Adormim repede. Nici nu știam că mi-e atât de somn! Nu am timp să mă gândesc la Claudiu. Gândul la ziua de mâine mă face să tremur.

*

Telefoanele lui Dan devin obositoare. M-am săturat să-i răspund amabil. Ar trebui să realizeze că nu mă bucură faptul că vrea să intre forțat în viața mea. M-a căutat și acasă, dar nu eram. Relația cu Val evoluează bine. Nu ne grăbim. Învățăm să ne respectăm unul pe altul. Învățăm să aibă nevoie de mine. Petrecem împreună timpul liber. Ne plimbăm mult, mergem la restaurant, vizionăm filme și piese de teatru. Aș vrea să îi spun cât de mult îl iubesc, dar știu că va trebui să aștept o lună, două, poate un an... Vreau să fiu sigură de dragostea lui. Urc și cobor treptele tribunalului câte două-trei deodată.

Muncesc mult și am puterea să zâmbesc chiar și atunci când pierd. Apreciez munca colegilor și vreau să cred că și ei pe a mea.

*

Ne trezim târziu, mâncăm în tihnă, căci timp este. Dana îmi mai privește pe moment hainele, apoi, deschide dulapul și mă pune să aleg.

— Nu. De ce nu-mi alegi tu ceva?

— De ce nu?

O privesc zâmbind. Caută febril. Îi face plăcere să ajute. Nu sunt eu descoperirea ei? Mă îmbracă din cap până în picioare, apoi mă admiră minute în șir.

— Ești perfectă, Fana! Aproape că te invidiez! Uite, noroc că purtăm același număr la încălțăminte. Acum... Doamne ajută.

— Și eu cum să-ți mulțumesc? Ești atât de bună cu mine!

— O fac din plăcere, Fana. Tu ești prietena mea și ai nevoie de ajutor.

— Cum te-aș putea răsplăti?

— Important este să ai încredere în mine, în prietenia noastră, Fana.

— Am. Tu ești prietena mea. Simt asta.

Ne îmbrățișăm. Citesc în ochii ei mulțumire.

— Și eu îți mulțumesc, Fana. M-ai făcut să mă simt utilă. Ai idee ce înseamnă asta pentru mine?

Sunt urcată pe cântar, mi se măsoară bustul, talia... Sunt dezbrăcată, iar îmbrăcată... Gândesc că nu se mai termină. Mă plimb prin fața Corinei și a unui domn, aproape dezbrăcată. Încep să mă enervez, dar Dana este aici, cu mine, îmi zâmbește și îmi șoptește să am răbdare. Mi se spune că în brânșa ei, Corina e cea mai bună, iar dacă sunt acceptată de ea, porțile Raiului îmi sunt deschise.

— Ai puțină burtă, îmi spune femeia pe un ton dur.

— Sunt însărcinată.

— Și? Crezi că am nevoie de manechine gravide?

— Nu, doamnă.

— Încearcă să scapi cât mai repede, și poți să vii să ne apucăm de treabă. Ai multe de învățat. Important este să ai răbdare, să înveți să ascuți, să înveți să te miști, iar de restul, ne ocupăm noi.

— Vă mulțumesc, doamnă.

Mai mult alergăm pe stradă. Râd zgomotos. Dana îmi arată orașul. Îl găsesc murdar, aglomerat, și simt un gust amar. Sunt dezamăgită. Mă așteptam la mai mult.

Și când mă gândesc că în curând mă voi muta aici!... Va trebui să mă învăț.

— Să mergem și la mătușa mea.

Cumpărăm mâncare, flori și suc, apoi ne îndreptăm spre spital.

Ziua se va încheia pe drum, dar fără Dana. Ea își va aștepta prietenul, iar eu voi lua trenul, și mă voi pierde în noapte.

Mă așez lângă geam. Nu mă uit că acesta nu se închide cum trebuie , vreau să privesc.

Compartimentul se ocupă imediat. Lângă mine s-a așezat o mamă, apoi, după un timp, copiii ei. În fața mea, doi tineri simpatici, și în sfârșit, o familie de pensionari. Discuția prinde contur. Fiecare are câte ceva de spus. Femeia se plânge că nu are suficienți bani pentru a-și hrăni copiii, bătrânii acuză lipsa medicamentelor compensate, iar tinerii povestesc de fuga lor în Germania și diversele peripeții prin care au trecut.

Doar eu tac. Prefer să-i ascult. Întinericul vine repede și lumea adoarme. Băiatul din fața mea prinde curaj, se apleacă spre mine, spunându-mi că sunt incredibil de frumoasă, dar grozav de tăcută.

— Sunt căsătorită.

— De ce ar conta asta când ești atât de frumoasă? Pun pariu că soțul tău nu ți-a mai spus de ceva timp lucrul acesta. Ai copii?

— Nu.

— Vezi? Încă mai ai o oarece libertate. Te-ai gândit să profiți de ea?

— Nu.

— Foarte rău. Unde ți-e soțul?

— Prea multe întrebări.

Îmi dăruiește un corn cu ciocolată.

— Probabil că ți-e foame. Te rog! Nu mă refuza. Ai mult de mers.

Se uită cu atenție la prietenul său.

— Îl las să doarmă. Să știi că și el te găsește foarte frumoasă. Serios.

Mâncăm în tăcere cornurile.

— Te invit la vagonul restaurant.

— Nu merg, nu te supăra.

— Cine s-ar putea supăra pe tine? Scuză-mă un moment.

Rămân singură și mă gândesc la nimicuri. Băiatul se întoarce cu două sticle de pepsi și două pliculețe de ness. Accept sucul. Nu m-am gândit că mi-ar putea fi și sete.

— Desparte-te, îmi spune el brusc.

— Ce te-a apucat?

Aflu că se numește Victor.

— Câți ani ai, Fana?

Îi spun.

— Nu ești cu mult mai bătrână decât mine. Am 19 ani.

Îmi povestește despre părinții lui, îmi mărturisește că s-a întors cu bani suficienți pentru a avea casa lui.

— Crezi în dragoste la prima vedere?

— Nu prea.

— Păcat. Eu cred. Te iubesc, Fana.

Folosește cuvinte mari. Poate că el pe moment crede ce spune, dar e atât de tânăr!...Nu îi spun nimic. Ce i-aș putea spune? Îmi iubesc soțul. După un timp, îi spun că am fost acceptată să lucrez ca manechin, dar va trebui să fac niște cursuri.

— Dar e minunat! Tot timpul am câte o treabă în capitală. Sunt sigur că ne vom mai întâlni.

El va coborî înaintea mea. Îmi dă adresa și numărul său de telefon, apoi își trezește prietenul. Victor părăsește compartimentul cu părere de rău, nu înainte de a mă săruta fugitiv, pe gură. Rămân mută, tâmpă, în mijlocul compartimentului, privind după cei doi tineri. Nu spun că nu mă face să mă simt bine această ieșire din rutină. Încep să cred în mine, în puterea mea de a seduce, după atâta timp în care nu mi s-a mai spus că sunt frumoasă, iar părerea mea aproape că nu a contat. Pe rând, se trezesc și ceilalți. Mama își ceartă fetele, iar bătrânii șușotesc de-ale lor. Arunc hârtia pe care e scrisă adresa lui Victor. La ce bun? Mi-e dor de

Claudiu. Adorm într-un sfârșit și mă trezesc cu puțin timp înainte de a coborî. Mă simt obosită. Va trebui să mai beau o cafea pentru a rezista să mai muncesc. Claudiu mă așteaptă. E fericit.

— Știam că vei reuși, Fana.

Mă cuprinde în brațe, apoi mă sărută lung.

— Mi-a fost dor de tine, îi spun, și știi că nu mint.

— Te iubesc, Fana.

Pe drumul spre casă, îi povestesc de chinul prin care am trecut.

— La un moment dat, m-am simțit ca la croitoreasă. Atâtea măsurători!

Noroc cu Dana, care a fost mereu lângă mine.

Claudiu tace, apoi, brusc, își amintește că rezerva noastră de cafea s-a terminat. Oprim la un Non-stop. Nu mai este mult până la ziuă.

— Și tu? Cum te-ai descurcat?

— Greu. Casa e pustie fără tine, Fana. M-am uitat la televizor, am fumat mult, și cam atât. Nici nu vreau să mă gândesc ce voi face cât timp tu vei fi la aceste cursuri. Bănuiesc că-mi voi căuta de lucru acolo.

Îmi sărută mâna, zâmbind trist.

— Nu voi rezista fără tine, Fana.

— Te iubesc, Claudiu, și nimic în lume nu ne va despărți.

Lucrez. Mă întreb cum de mai rezist. Mă tem să nu adorm. Mă autoservesc cu un pliculeț de ness. Nu am timp să încălzesc apă. Îl voi face cu apă rece. De-ar trece timpul mai repede! Mi-e atât de somn! Mă înțeapă inima. Găsesc că e normal după atâta cafea.

Șefa nu-mi spune nimic. Găsesc în privirea ei înțelegere. Nu-i voi povesti nimic. Am timp.

*

— *Nu te înțeleg, Fana. Nu te mai înțeleg, șoptește Dan.*

— *M-ai urmărit?*

Pare să nu audă. Continuă să-mi vorbească:

— *Ți-ai bătut joc de dragostea noastră. De ce, Fana? De ce?*

Mă tem că va plânge. Mi-e milă de el. Se ridică și vine spre mine.

— *Spune-mi că nu e adevărat, Fana. Te rog! Spune-mi că mă iubești!*

— *Acesta e adevărul, Dane. Există altcineva în viața mea. Greșeala mea este că ți-am ascuns până acum acest lucru. Nu găseam momentul potrivit să-ți spun de existența celuiilalt. Îmi pare rău, Dane.*

Mă privește înfrânt. Citesc în ochii săi disperare.

— *Îți pare rău, Fana? Ce să fac eu cu părerile tale de rău? M-ai lăsat să mă îndrăgostesc de tine, apoi, nu peste mult timp, m-ai îndepărtat.*

Cine sunt eu, Fana? Păpușa ta? Cu ce ți-am greșit?

Zi și noapte, mă gândesc doar la tine. Te iubesc, Fana!

Se apropie și mă strânge în brațe. Îmi caută înfierbântat gura, îmi mângâie sânii...

— *Să facem dragoste, Fana. Știi că ne iubim. Restul e minciună.*

Mă roagă, mă imploră...

— *Oprește-te! Îi strig supărată. S-a terminat, Dane! Te rog să pleci! Acum, hotărâsc eu.*

Își îmbracă pardesiul în tăcere.

— *Nu mă alunga, Fana! Spune-mi că nu s-a terminat!*

Are lacrimi în ochi.

— Știi? Nu știi să fii plâns vreodată din cauza unei femei. O să-ți pară rău, Fana. Nu! Între noi nu s-a terminat nimic!

Iese din casă fără să privească în urmă.

Mă arunc într-un fotoliu, izbucnind în plâns:

— Doamne, ce am făcut? Eu sunt de vină! Nu mă pedepsi! Ce pot să fac? Ce pot să mai fac? Îmi pare rău, Dane. O, dacă m-ai putea auzi! Dacă m-ai putea ierta vreodată!...

Mi-e rușine de mine. M-am folosit de el, apoi, am uitat sau nu am considerat necesar să-i spun ce reprezintă el pentru mine.

Nu mă recunosc aici, în femeia care plânge pe fotoliu. Unde îmi mai sunt stăpânirea de sine și aroganța? De ce nu sunt și acum indiferentă? Sunt tentată să urc în mașină, și să plec să-l caut. Dar eu îl iubesc pe Val! Ce înseamnă Dan pentru mine? Nimic!

Simt nevoia să beau mult, mult, până ce voi uita. Dar am dreptul să uit?

Mi-e frig, mi-e greață, mă doare capul...Doamne! Mă simt sfârșită. Aș vrea ca Dan să nu fi existat nicicând în viața mea. Aș vrea să dau timpul înapoi, să pot șterge tot ce am greșit. Un lucru știu sigur. Acest fapt mă va marca pe viață. Simt că mă schimb. În curând, nu voi mai fi aceeași Fană.

5

Chiuretajul Și eu mor câte puțin...

Am vorbit cu medicul. E de acord să mă chiureteze mâine. Azi e de gardă. Îmbrac cămașa de noapte, încălț niște papuci de casă și urc în urma infirmierei. Privesc numai spre pământ. Nu am curajul să vorbesc. Mi se dă un pat cu așternuturi pătate. Mi se explică să nu fiu îngrijorată. Acest sânge nu va ieși niciodată, dar lenjeria e curată. Îmi pun lucrurile din sacoșă în noptieră. În salon se află încă cinci femei. Aflu că două dintre ele au fost deja chiuretate. Sunt chemată la telefon. E Claudiu.

— Când vii acasă, Fana?

— Cred că poimâine dimineață, șoptesc eu.

— Vezi cum faci cu banii. Mai bine dă-i înainte. Am auzit că sunt femei care rămân cu resturi.

— Ai dreptate. Cred că îi voi da azi banii.

— La revedere, Fana.

— La revedere.

Fraze scurte, fără noimă, și o imensă durere în suflet. Nu am ce face cu încurajările lui, nu am ce face cu sfaturile lui. În momente ca acesta, e mai bună tăcerea.

Alerg la baie. Doamne! Unde am ajuns? E abator aici?

Pe jos, tampoane îmbibate în sânge. Mă tem că mi se face rău. Încep să plâng și fug în salon. Nu vreau să fiu singură.

— Sunt la al treilea chiuretaj, îmi spune o femeie.

Pare trecută de treizeci de ani.

— Dobitocul de bărbatu-meu nu știe să mă păzească. Dacă ar fi și el chiuretat vreodată... Am doi copii. La ce bun să mai nasc? De-abia îi cresc peăștia.

Mă privește.

— Ce tânără ești! Ai vreun copil?

— Nu, doamnă.

— Păcat. Mare păcat că nu-l faci. E primul tău copil.

— Știu, doamnă.

Ies din salon zăpăcită. Măsur holul de la un capăt la altul. Undeva, un bărbat cântă. Aflu de la o bolnavă că e vorba de un doctor meloman, nu al meu. O femeie țipă. Oare de ce? Doare? E suportabilă durerea? Aș vrea să întreb, dar pe cine?

— Ce e cu tine pe aici, tânără și frumoasă doamnă?

El este doctorul meu.

— Domnule doctor...

Aproape că plâng. Mă apropii de el. Îi pun plicul cu bani în buzunarul halatului.

— Aș vrea să vă vorbesc.

— Bine. Să intrăm în cabinet. Ei, ce e? Te-ai răzgândit?

— Sunt atât de stresată... Nici nu mai știu ce e cu mine. Nu știu ce simt.

Mi se oferă un scaun. Plâng. Mă tem că-l voi supăra. Dimpotrivă. Îmi zâmbeste. Vorbește calm.

— Fana... Gata cu plânsul. Ce se întâmplă?

— Dacă aș fi avut casa mea, dacă aș fi avut părinți, aș fi păstrat acest copil! Știu că sunt păcătoasă! Știu! Am început să iubesc acest copil! Chiuretați-mă astăzi, domnule doctor! Vă rog! Mă tem că voi fugi din spital.

Îl privesc disperată. Pare că se gândește la ce e de făcut.

— Bine. M-ai convins. Se vede treaba că nu am timp liber. Într-o oră, te rezolv. Du-te la salon. Te va chema asistenta. Ești tânără. Ai o viață înainte. Măine dimineată, dacă nu e nimic grav, te trimit acasă.

Reușesc să zâmbesc și să-i mulțumesc pentru înțelegere. Mă retrag în salon. Prefer să citesc un ziar decât să vorbesc. Măine voi fi acasă. Nici nu-mi vine să cred.

Femeile din salon tac. Par obosite, înfrânte. Simt oare ce simt și eu? Eu, criminala, nu am puterea să citesc, nu mi-e foame.

Mă zvârcolesc în pat. Ce greu trece timpul! Sunt chemată. O, Doamne, nu mai e mult! Oftez. Să-mi spună cineva că visez, că e un coșmar! Să-mi spună cineva că ceea ce se întâmplă cu mine, e pură imaginație! Unde mă aflu? De ce-mi omor copilul? La dracu cu visele mele! Mare brânză cu viața aceasta! Cine sunt eu de pot hotărî dreptul de viață a unui nenăscut? Sunt așezată pe o masă, iar asistenta îmi face ceva intravenos. Infirmiera schimbă niște găleți. Au timp să-și vorbească. Spun ceva de cafeaua care s-a răcit. Sunt rugată să strâng cu putere barele de fier. Într-o parte, e infirmiera, în cealaltă, asistenta. Privesc în tavan. Știu că transpir. Broboane de sudoare îmi acoperă fruntea. Aș vrea să fug, totuși rămân. Aflu că mi se face anestezie locală. Gem. Mă doare.

— Hai, liniștește-te, mi se spune. Aud zgomot metalic. Ceva pătrunde în mine și mușcă, smulge...

Nu ,mă doare și mă doare... Ce simt?

— Ești aproape gata, mi se spune.

Gem ușor și mâinile mi se înțepenesc în fierul rece. Nu gândesc nimic. Nu sunt eu, aici. Sunt lăsată un timp pe masă, apoi, sunt invitată să cobor.

Ce simt?

Strecor infirmierei banii pregătiți pentru ea. Doar ei nu i-am dat. Îi bagă în buzunar cu mișcări rapide și mă ajută să merg la salon. Sunt pe punctul de a leșina. Nici nu știu cum am ajuns la patul meu. Mulțumesc infirmierei, apoi adorm.

— Sărăcuța de ea, mai aud spunându-se.

Cine mă compătimește? Cine? De ce nu aud spunându-mi-se criminală? De ce? Unde ești, Claudiu? Mă simt atât de goală pe dinăuntru!

*

Am strania senzație că sunt urmărită. Probabil că e iluzie. Deschid ușa, mai privesc o dată, apoi o încui precaută. Mai este o oră până când Val va veni. Pregătesc febrilă ceva de mâncare. Așez lumânările în sfeșnice, pun vinul la frigider... Mă îmbrac într-o rochie de seară. Are culoarea ochilor mei. Sunt frumoasă, sunt iubită... Aleg cu grijă nuanța rujului. Vreau să arăt cât mai bine. Aud pași în jurul casei. Privesc pe fereastră. Nu e nimeni. Vântul probabil își face de cap. Ce senzație! Sunt fericită! Val e aici, lângă mine. Uit de toate temerile.

— *Ești minunată, Fana, îmi șoptește Val la ureche.*

Îi mulțumesc, apoi îl conduc la masă. Ne așteaptă lumânările aprinse și o cină copioasă. Paharele pentru vin sunt pregătite, iar noi nu terminăm de făcut declarații de dragoste. Suntem ca doi adolescenți, fără de griji, doar iubindu-ne. Raiul e aici, pe pământ. Într-un târziu, facem dragoste. Nu sunt cuvinte care să redea ceea ce simt. Val se retrage într-un târziu, la bătrâna sa mamă bolnavă. Ieri i-am fost prezentată ca fiind logodnica sa, iar bătrâna m-a găsit frumoasă.

«— *Ce frumoasă ești! Să-l iubești pe Val! E un băiat bun. Știu că și el ține la tine. Să aveți grijă de dragostea voastră. E cel mai frumos lucru care ți se poate întâmpla pe pământ. Spun asta, pentru că acum, sunt mai aproape de Dumnezeu, decât de voi. L-am iubit pe tatăl tău, Val. I-am fost și îi mai sunt credincioasă. Știu că acolo, în ceruri, mă așteaptă.*

— *De ce vorbești despre moarte, mamă?*

— *Pentru că e aici, lângă mine. Nu pot s-o neglijez. Ei, hai, duceți-vă. Nu mor până ce nu te întorci, băiatule. Nu pot muri fără să-mi iau la revedere de la tine. »*

Închid ușa în urma lui Val și mă pregătesc de culcare.

Doamne! Încerc s-o avertizez. Dan e aici, în cameră, lângă tine, Fana! Are o privire stranie! Mi-e frică pentru tine! Trezește-te, femeie! Apără-te! Fugi, Fana! O, nu! Oprește-te, Dane! strig, dar cine să mă asculte? Fana nu are puterea să-l înfrunte.

— *Te rog, te rog, Dane! Nu mă omorî! Nu ești rău, nu ești făcut să fii criminal! Te rog! De dragul clipelor petrecute împreună! Lasă-mă să trăiesc! Te rog!*

Fana plânge. Și nu e nimeni să audă! Val nu e aici, s-o apere.

Dan râde în hohote, așezat deasupra ei, imobilizând-o.

O imită:

— *Te rog, Dane! Nu ești rău, nu ești făcut să fii criminal! Ești făcut să fii prost, adăugă el. Ești făcut să iubești o femeie care nu merită nici flegma ta!*

Vei muri, Fana! Îmi pare rău, dar asta e. Vei muri! Nu poți să mă iubești pe mine, nu vei iubi pe nimeni! Am hotărât asta, Fana, în timp ce tu te zbenguiai cu iubitul tău. Mă gândeam să-l omor și pe el, dar nu! El nu merită să fie omorât. E bărbat, și asemenea mie,

ți-a căzut în plasă. Voi scăpa lumea de una cu tine. Roagă-te, Fana! Roagă-te pentru sufletul tău! Curvo! Nu meriți să trăiești!

Mâinile lui Dan strâng gâtul delicat al Fanei. Ea moare încet, încet, privindu-l. Ce ar mai putea schimba?

Eu țiș, dau din mâini, încerc să-l îndepărtez pe Dan, încerc s-o apăr pe Fana, dar simt doar vânt.

Nu muri, Fana! Sora mea, fata mea, creația mea! Nu muri, căci mor și eu prin tine!

Dar ea e moartă. O privesc neajutorată. E frumoasă și după moarte, e Fana, și Fana sunt eu. Ce e cu mine? Ce s-a întâmplat cu visul meu?

Mă trezește femeia cu două avorturi:

— *Ce e cu tine? Trezește-te! Ai avut un coșmar, biata de tine! Poate că trebuie să mănânci ceva. Doamne! Ai plâns prin somn! Îți strigai numele, îl certai pe unul Dan. Ce ai visat?*

— *Ceva urât, doamnă.*

— Bănuiesc. Hai, ia și mănâncă. Ți-a lăsat ceva mâncare, infirmiera! Spunea că ieșirea ta e făcută.

— A spus ea asta?

— Da. E la asistentă, în camera de gardă. Măine dimineață, poți pleca. Au nevoie de un pat liber. Așa e aici: non-stop.

Adorm ceva mai liniștită. Am pe noptieră biletul de ieșire. Puțin îmi pasă. Nici nu știu de ce s-au chinuit să-mi mai facă bilet de ieșire. Nu-l citesc.

— Doctorul vroia să te mai țină. Nu i-a plăcut deloc paloarea ta. De asta ți-a făcut foaie, îmi spune asistenta. Să ai grijă de tine. Ești atât de palidă! Nu are rost să mai vezi atâtea! E mai bine să te refaci acasă.

— Vă mulțumesc pentru sfaturi. Chiar am nevoie să plec cât mai repede de aici.

Și totuși adorm pe patul spitalului cu gândul la Claudiu. Acum, doar el mi-a mai rămas. Nu mai am copil, nu o mai am pe Fana din vis.... Degeaba încerc s-o visez. Văd gropi, clădiri pustii, și-atât. Mă frământ în somn! De s-ar face mai repede dimineață! Să pot pleca, să pot să-i spun lui Claudiu câtă nevoie am de dragostea lui! Doar pe el îl mai am!

6

Când visele mor...

Dimineață. Cer înnourat. Mă îmbrac repede, îmi iau rămas bun de la femei, mulțumesc personalului medical și o tai spre casă. Mi se pare o veșnicie să ajung la tine, Claudiu!

Descui încet ușa de la intrare. Vreau să-i fac o surpriză. Îl voi găsi încă în pat, dormind. Leneșul! De azi e în concediu. Aud aparatul de radio. Bietul de el! Nu e învățat să doarmă singur. Deschid ușa dormitorului, și mă opresc în prag.

— Nu! Nu voi! Țip ca o nebună. Acolo, în patul nostru, mai mult dezveliți, încă îmbrățișați, soțul meu drag și prietena mea bună. I-am luat prin surprindere. Nu știu ce să-mi spună.

— Să-ți explic, Fana, începe nesigur pe el, Claudiu.

— Ce poți tu să-mi explici? Nu sunt oarbă! Ce mai e de explicat, Claudiu?

— Îți voi explica eu, Fana, îmi spune pe un ton calm, dar ferm, Dana. Fiecare am obținut ce am vrut de la viață. Tu, de exemplu, îl aveai pe Claudiu, aveai o familie, dar ți-ai dorit o viață frumoasă, lipsită de grija banilor, ți-ai dorit faimă, și le vei avea pe toate, îți promit. Eu, aveam tot ce tânjești tu, mai puțin dragoste. Eu cred că e un schimb echitabil. Nu?

Mă retrag încet, trântesc ușa în urma mea, pe când Dana încă se îmbracă. Alerg nebună pe scări, pe stradă... Am pierdut tot! Plâng și alerg haotic. Nu mai am vise, nu am copil. Mi-am pierdut soțul și prietena! Am pierdut dragostea! Mi-e sufletul pustiit și știu că nu am puterea să o mai iau de la capăt. Am fost înșelată, umilită! Nu mai suport! Sunt o învinsă. Cine mai are nevoie de mine? Și ce nevoie aș mai avea eu de cineva când nu mai am încredere în oameni?

Aștept ca mașina să se apropie suficient de mult, apoi, mă arunc în fața ei. Fă să mor repede, Doamne! Nu vreau să sufăr mult! De-aș muri mai repede!

Mai aud încă țipetele de groază ale oamenilor. Se agită în zadar.

— Chemați repede, salvarea! Moare! Doamne, ce zi!

Și eu mor pentru a treia oară. Am murit mai întâi prin copil, apoi, am murit puțin cu Fana, visul meu frumos, acea existență a mea, care mă făcea să trec mai ușor peste toate. Mor

acum, și nu-mi pare rău, căci vorba bătrânei:« Dragostea e cel mai frumos lucru ce se poate întâmpla aici, pe pământ.»

Te-am pierdut, Claudiu. Am rămas fără dragoste. Și câtă nevoie aveam de ea și de tine! M-ați trădat. Spun asta, pentru că acum, sunt mai aproape de Dumnezeu, decât de voi, oameni, de lucrurile voastre, de temerile și frământările voastre. Moartea e aici, lângă mine. Nu pot s-o neglijez. Nu am chemat-o în zadar. Și mor jos, în stradă, între oameni pe care nu-i cunosc, nu-i iubesc.... Le pasă de mine. Ciudat. Prea târziu. De m-ai putea ierta, Doamne!

SFÂRȘIT

FLORINA SANDA COJOCARU

CUPRINS

<i>Doar începuturi</i>	2
<i>Nimic întâmplător</i>	8
<i>O nouă viață? Poate</i>	13
<i>Speranțe</i>	21
<i>Chiuretajul</i>	28
<i>Când visele mor</i>	31